ประวัติ
องค์ยุวเทพ ท่ามกงเยี้ย
ศาลเจ้าท่ามกงเยี้ย ตรัง

泰國董里府
譚公仙聖廟



ศาลเจ้าคู่บ้านคู่เมือง ประจำจังหวัดตรัง

ภาพหน้าปก

ในศาลเจ้าท่ามกงเยี้ยตรัง เป็นที่ประดิษฐานรูปเคารพไม้แกะสลักที่สร้างแทนองค์สมมุติไว้สักการะบูชา พร้อมป้ายยันต์และเถ้าธูปศักดิ์สิทธิ์ ได้อัญเชิญ **องค์ยุวเทพ ท่ามกงเยี้ย** สถิตย์ประจำในศาลเจ้าแห่งนี้เพื่อเป็นที่สักการะบูชา ซึ่งบารมีแห่งกระแสทิพย์ศักดิ์สิทธิ์ของ **องค์ยุวเทพ ท่ามกงเยี้ย** แผ่ทั่วยังท่านที่มาสักการะบูชา เสมือนหนึ่งได้เข้าเฝ้าตรงหน้าพระพักตร์ของพระองค์ท่านโดยตรงทีเดียว

ช่างภาพ **นายมานิต เครือสุวรรณ**

พิมพ์ครั้งที่ 1 พ.ศ.2541 (ค.ศ. 1998) ยอดพิมพ์ 5,000 เล่ม

โรงพิมพ์อักษรทอง 101 ถนนหลังตลาด ต.ทับเที่ยง อ.เมือง จ.ตรัง

องค์ยุวเทพ ท่ามกุงหย่า



รูปเคารพ ประดิษฐานในศาลเจ้าท่ามกุงหย่า
อำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงา

ภาพด้านหน้า

รูปเคารพอันศักดิ์สิทธิ์ **องค์ยุวเทพ ท่ามกงเยี้ย** สมัยโบราณของจีน ได้อัญเชิญมาจาก**ศาลาเทพเจ้า เต็ก เต๋า เต็ง** มณฑลกวางตุ้ง ประเทศจีน โดยบรรพบุรุษชาวจีนที่อพยพมาสร้างฐานะหลักแหล่งในประเทศไทย คือที่ อำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงา เมื่อประมาณร้อยกว่าปีมาแล้ว **องค์ยุวเทพ ท่ามกุงหย่า** (สำเนียงเรียกของชาวพื้นเมืองจีนแคะ ถิ่นกำเนิดของท่าน) จึงประดิษฐานในศาลเจ้าท่ามกุงหย่า อ.ตะกั่วป่า จ.พังงา ตั้งแต่สมัยนั้น ต่อมา พ.ศ.2539 คณะกรรมการของศาลเจ้าใน อ.ตะกั่วป่า ได้บูรณะศาลเก่าแก่แห่งนี้ขึ้นมาใหม่ พร้อมกับทาสีรูปเคารพบูชาของ **องค์ยุวเทพ ท่ามกุงหย่า** ให้เป็นของใหม่ ทำให้ปิดร่องรอยความเก่าแก่ดั้งเดิม สานุศิษย์ชาว อ.ตะกั่วป่า นิยมเรียกท่านตามรูปลักษณ์ของรูปเคารพศักดิ์สิทธิ์ว่า **องค์เทพสามแกละ** สันนิษฐานว่าคนจีนโบราณคงสร้างตามบุคคลิคลักษณะอดีตสมัยตอนท่านยังมีชีวิต เครื่องทรงเป็นแบบเด็กชายชาวจีนโบราณ ทรงเกศา ผูกรัดผมแกละ ไว้สองข้าง

ภาพนี้ได้รับเอื้อเฟื้อจาก กรรมการศาลเจ้าท่ามกุงหย่า อ.ตะกั่วป่า จ.พังงา

คำนำ

ความเชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรมของชาวพุทธมหายาน นอกจากยึดหลักปฏิบัติตั้งมั่นในศีลธรรม หมั่นสร้างบุญกุศลเพื่อความไม่ประมาทในชีวิต เหมือนกับความเชื่อของชาวพุทธเถรวาท ที่แตกต่างไปจากนี้คือ มีคตินิยมขอพรบารมีจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยการบูชาสักการะองค์เทพทั้งหลายให้คุ้มครองปกปักรักษาตน เพื่อพ้นภัยเคราะห์อุปสรรคทั้งปวง มีชีวิตอยู่เย็นเป็นสุขตราบใดที่ยังเวียนว่ายตายเกิด ต้องเพียรสร้างทานบารมี ละโลภ โกรธ หลง เพื่อพัฒนาให้จิตบริสุทธิ์ยิ่ง ๆ ขึ้น จนถึงทางแห่งการพ้นทุกข์

การดำเนินชีวิตของชนในบางท้องถิ่น นิยมสร้างกองบุญ การกุศลกับประเพณีทางพระสงฆ์ไทย ขณะเดียวกันก็ร่วมบริจาคในกองบุญของมูลนิธิตามศาลเจ้าต่าง ๆ เป็นการบูชาเคารพในเทพเทวาทั้งหลายผู้มีหิริ โอตตัปปะ เมตตาต่อมวลมนุษย์ ความศรัทธานี้ได้รับการปลูกฝังมาจากอดีตบรรพชนจีนโพ้นทะเล โดยปฏิบัติตามประเพณีลัทธิพุทธมหายาน มีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยสังคมและจรรโลงพระพุทธศาสนาเฉกเช่นปัจจุบันทุกวันนี้

สำหรับประเพณีไหว้องค์เทพต่าง ๆ ในจังหวัดตรังมี

มานานหลายชั่วอายุคน โดยมีความเคารพนับถือสักการะในองค์เทพที่สำคัญอย่างสูงส่งพระองค์หนึ่งเป็นการเฉพาะ คือ **องค์ยุวเทพ ท่ามกงเยี้ย** เปรียบประดุจเทพบิดรวงศ์ญาติผู้อาวุโสในหมู่ชาวตรังมานานนับศตวรรษ ทรงเป็นองค์มเหสักข์ที่เลิศด้วยอิทธิปาฏิหาริย์และความศักดิ์สิทธิ์ เต็มเปี่ยมด้วยพระเมตตาต่อมวลมนุษย์ ทรงหยั่งถึงปัญหาและอนุเคราะห์ช่วยเหลือแก่ทุกชนชั้นอย่างเสมอภาค การสร้างกุศลกับองค์เทพที่เคารพศรัทธา ย่อมเกิดปิติเสมือนแสงธรรมโชติเจิดจ้าในจิตวิญญาณที่เต็มเปี่ยมด้วยสันติสุข ไม่เพียงแต่เฉพาะในจังหวัดตรังเท่านั้น ที่เคารพศรัทธาสักการะองค์ท่านอย่างกว้างขวาง แม้สานุศิษย์ในจังหวัดอื่นก็ได้ก่อตั้งมูลนิธิถวายองค์ท่าน อีกทั้งผู้สักการะชาวต่างประเทศทั้งใกล้ไกล มีมากเกินกว่าที่จะประมาณได้ ล้วนแต่ผูกพันซาบซึ้งในกระแสแห่งความเมตตาธรรม อันนำมาซึ่งความศรัทธาต่อพระองค์นั้นแน่วแน่มั่นคงอย่างยิ่ง

คณะกรรมการสานุศิษย์ จึงตั้งเจตนารมณ์นำพระเกียรติคุณประวัติ **องค์ยุวเทพ ท่าม กง เยี้ย** มาเผยแผ่สู่สาธารณชน เพื่อแสดงถึงซึ่งความกตัญญูกตเวทิคุณในองค์ท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหนังสือเล่มนี้สำเร็จเป็นรูปธรรม

โดยได้รับการสนับสนุนจากบุคคลที่สำคัญ ซึ่งเป็นกำลังหลักในการจัดพิมพ์สองท่านคือ **คุณทรงสิน ลีลาชุติพงศ์** (李譚水) ฝ่ายเสนอริเริ่มและอุปถัมภ์ทุนทรัพย์ส่วนหลัก **คุณสมเกียรติ แซ่ตั้ง** (陳鐵霖 นำไทย) ได้เสียสละอุทิศเวลารวบรวมข้อมูลและแปลบันทึก ประวัติตำนานต้นฉบับที่คัดลอกจากหลักศิลาจารึกเก่าแก่วัดเก้ามังกร วัดโบราณสถานอนุสรณ์สร้างถวายรำลึกแด่ **องค์ยุวเทพ ท่ามกงเยี้ย** ในประเทศจีน รวมทั้งผู้สนับสนุนอื่น ๆ ทุกท่านที่มิได้กล่าวนามทั้งหมด จึงขอกราบขอบพระคุณท่านทั้งหลายอย่างยิ่ง ณ โอกาสนี้

ขอพรจาก **องค์ยุวเทพ ท่ามกงเยี้ย** จงดลบันดาลให้คณะศิษย์ผู้จัดทำและครอบครัว ตลอดจนเจ้าภาพพิมพ์หนังสือทั้งหมดและผู้อ่านทุก ๆ ท่าน จงประสบแต่ความสมบูรณ์พูลผลด้วย อายุ วรรณะ สุขะ โภคะ พรชัย ทุกประการเทอญ.

คณะกรรมการและเหล่าศิษย์

มูลนิธิ ธรรมคง ผู้จัดทำ

(ศาลเจ้าท่าม กง เยี้ย ตรัง)

สารบัญ



องค์ ยุวเทพ ท่าม กง เยี้ย

พระผู้ทรงอิทธิฤทธิ์กฤษดาอภินิหารโปรดมวลมนุษย์

ความศรัทธาที่ชาวตรังมีต่อองค์ยุวเทพ ท่าม กง เยี้ย

องค์ยุวเทพ ท่าม กง เยี้ย ท่านเป็นองค์เทพที่ผูกพันกับชาวตรังเชื้อสายจีนมานานแล้ว ชาวตรังส่วนใหญ่ล้วนมาขอบารมีจากองค์ท่านให้ขจัดปัดเป่าทุกข์และพึ่งพาในทุกเรื่อง ซึ่งองค์ยุวเทพ ท่าม กง เยี้ย ก็ได้โปรดแผ่เมตตาช่วยผู้ที่มาสักการะท่านให้สมปรารถนาทุก ๆ คน ได้อย่างน่าพิศวงยิ่ง

การขอพรอธิษฐานจิตที่ศาลเจ้าขององค์ท่านนั้น มักจะบนบานด้วยหมูย่าง (จะเป็นชิ้นหรือทั้งตัวสุดแล้วแต่เรื่องสำคัญมากหรือน้อยและฐานะของตน) น้ำมันตะเกียง ผลไม้และขนมที่มีนามมงคล ประทัด นอกจากนี้ยังมีการบนด้วยการจุดธูปบูชาขนาดยักษ์ถวายและอื่น ๆ ฯลฯ ซึ่งสิ่งของที่ใช้แก้บนนั้น กล่าวกันว่าเพื่อเป็นการเซ่นไหว้ให้กับบริวารขององค์ท่ามกงเยี้ยนั่นเอง เมื่อการบนบานประสบผลสำเร็จดังปรารถนา ให้นำสิ่งของที่บนบานไว้นั้น ๆ ไปแก้บนที่ศาลเจ้าในภายหลัง

บุคคลใดก็ตามยามเมื่อประสบปัญหาที่ไม่อาจแก้ไขด้วยตนเอง ก็มักจะไปขอความสัมฤทธิ์ผลนั้นจากอิทธิปาฏิหาริย์ขององค์ท่ามกงเยี้ยให้ช่วยขจัดปัดเป่าทุกข์ภัยนั้น นับแต่อดีตมาถึงปัจจุบันนี้มีมากมายเหลือคณา ดังนั้นความศรัทธาจึงตรึงอยู่ในจิตใจของชาวตรังอย่างแน่นแฟ้น สังเกตได้จากครอบครัวเชื้อสายจีนส่วนใหญ่ในอำเภอเมืองและอำเภอใกล้เคียง นิยมตั้งชื่อบุตรหลาน นอกจากตั้งชื่อไทยก็ยังมีชื่อจีนอีกชื่อหนึ่ง โดยขึ้นต้นชื่อจีนในตัวแรกว่า "ท่าม" และตามหลังด้วยชื่อตัว การตั้งชื่อโดยให้มีชื่อในตัวแรกตามแซ่ขององค์ท่าม กง เยี้ย นั้นมีวิธีการคือไปบอกวัน เดือน ปี ของเด็กที่เกิดกับเจ้าหน้าที่ศาลเจ้า ให้เลือกนามที่เหมาะสมกับเด็ก ได้ชื่อแล้วให้โยนปวยถามดูว่าใช่หรือไม่ อันหมายถึงได้ยกเด็กให้เป็นลูกขององค์ยุวเทพท่ามแล้ว เพื่อจะได้เป็นศิริมงคลอยู่ในความคุ้มครองขององค์ท่าน เด็กจะได้เจริญเติบโตมีชีวิตที่ดี และปลอดภัยตลอดไป

กล่าวกันว่าองค์ท่ามกงเยี้ยยังมีความเป็นเลิศในด้านการรักษาความเจ็บป่วย ประทานบุตรแก่ผู้ที่มีลูกยาก และบันดาลฝนเป็นพิเศษ นอกจากนี้การสละทรัพย์เพื่อสร้าง

บุญกุศลร่วมกับองค์ท่ามกงเยี้ย ในเวลาที่ไปอธิษฐานจิต หรือกรณีเมื่อถึงเทศกาลของงานที่จัดขึ้นตามฤกษ์วาระสำคัญต่าง ๆ ทางศาลเจ้าจะเปิดบริการตลอดทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อให้สาธุชนได้เคารพสักการะบูชาเป็นพิเศษ ส่วนเงินทรัพย์ที่ได้รับบริจาคทั้งหมดจะรวบรวมไว้ในนามมูลนิธิธรรมคง ซึ่งได้นำออกไปทำคุณประโยชน์แก่ผู้ที่เดือดร้อนในรูปแบบต่าง ๆ ตามความเหมาะสมนั้น ๆ เป็นประจำทุกปี

บุญกุศลที่ดีงามนี้เป็นบริสุทธิธรรมโชติ จากกระแสร์ธรรมบันดาลของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ซึ่งองค์ท่ามกงเยี้ย เทพผู้สูงส่ง หรืออีกนัยหนึ่ง **ท่านยุวเทพ** อดีตบรรพบุรุษของชาวตรังจากประเทศจีน ได้สถิตเป็นมิ่งศรีเทพประจำจังหวัดตรัง ในศาลเจ้าคู่บ้านประจำเมืองตรัง ณ ที่นี้ตลอดกาลนาน จนถึงอนาคตเบื้องหน้าอันประมาณมิได้



ประวัติความเป็นมาและการก่อสร้าง ศาลเจ้าท่ามกงเยี้ย ในจังหวัดตรัง

เริ่มต้นจากบุคคล 3 ท่าน ซึ่งต่อมาภายหลังได้เป็นกรรมการของศาลเจ้า คือ นายสมเกียรติ แซ่ตั้ง นายสายน้ำ เรืองชัยปราการ (ไทรงาม) และนายสิน แซ่บู้ ได้ไปพบบุคคลผู้หนึ่งเป็นชายชราอายุประมาณ 90 กว่าปี ที่บ้าน ณ บริเวณสามแยกกะพัง ชื่อนาย ท่ามหว่า แซ่เจ็ง ภายหลังต่อมาก็เป็นผู้ดูแลศาลเจ้า ได้เล่าย้อนถึงอดีตที่ได้อัญเชิญท่านยุวเทพท่ามกงเยี้ย ว่ามีความเป็นมาเริ่มต้น โดยมีชายผู้หนึ่งซึ่งเป็นชาวอำเภอหุ้ยจิว อันเป็นบ้านเกิดขององค์ยุวเทพนั่นเอง ชายผู้นั้นมีความเป็นอยู่ในประเทศจีนอย่างแร้นแค้นยากลำบาก เห็นผู้คนในท้องถิ่นในขณะนั้นนิยมอพยพไปเสี่ยงชีวิตเอาดาบหน้า ในต่างแดนนอกประเทศจีน จึงคิดอยากออกไปนอกประเทศจีนบ้าง การเดินทางในสมัยนั้นเดินทางไปทางน้ำ โดยเรือสำเภาซึ่งมีความเสี่ยงภัยสูงมาก ถ้าเรือได้ไปถึงฝั่งก็รอดชีวิต หากเรือจมก็ตายไป สุดแล้วแต่เรือสำเภาจะไปขึ้นฝั่งถึง ณ ที่ใด มิได้มีจุดหมายปลายทางที่แน่นอน ชายผู้นั้นจึงอัญเชิญขี้เถ้า

ในกระถางธูปที่บูชาองค์ยุวเทพท่ามกงเยี้ย กับยันต์ติดตัวไว้คุ้มครองตน และเริ่มออกเดินทางในปี พ.ศ.2428 (ค.ศ. 1885) โดยคิดว่าเรือจอดฝั่งที่ประเทศใดก็จะไปลง ณ ที่ประเทศนั้น ซึ่งมักจะเป็นประเทศต่าง ๆ ใน เอเซียอาคเนย์ เช่น ลาว ไทย เวียตนาม อินโดนีเซีย สิงคโปร์ เป็นต้น ในที่สุดเรือก็ได้มาจอดที่ประเทศไทย มิได้จมหายไปเสียก่อน เขาจึงได้มาอยู่ที่เมืองไทย หลังจากขึ้นฝั่งแล้วก็ออกหางานทำไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งมาถึงจังหวัดตรัง ได้อาศัยอยู่บริเวณที่เป็นศาลเจ้าในปัจจุบันนี้นั่นเอง โดยสร้างที่อยู่อาศัยเป็นกระท่อมเล็ก ๆ ยังชีพด้วยการปลูกผัก ขณะเดียวกันก็จัดหาโต๊ะ กระถางธูป มาเพื่อบูชาสักการะยันต์ที่อัญเชิญองค์ยุวเทพ ท่ามกงเยี้ย โดยไหว้บูชาถึงองค์ท่านเป็นประจำทุก ๆ วันซึ่งมิได้มีสิ่งใดพิเศษให้ปรากฏ ต่อมามีบุคคลอื่น ๆ ก็มาสักการะกราบไหว้ด้วย ก็มีเหตุเลื่องลือถึงความศักดิ์สิทธิ์ขององค์ท่าน สามารถบันดาลรักษาโรคภัยไข้เจ็บให้หาย และช่วยให้สัมฤทธิ์ผลในสิ่งต่าง ๆ ที่ขอพรจากองค์ท่าน ยุวเทพ ท่ามกงเยี้ย มีมากมายหลายหลากทำให้มีผู้คนหลั่งไหลมากราบไหว้มากยิ่ง ๆ ขึ้น จนต้องขยับ

ขยายกระท่อมปลูกให้ใหญ่กว่าเดิม แต่กระนั้นก็ไม่เพียงพอแก่การรองรับผู้คน กระท่อมต้องขยับขยายปลูกใหม่ถึงสามครั้ง ในที่สุดจึงได้ก่อสร้างใหญ่จนกลายเป็นตึกถาวรในปี พ.ศ.2496 (ค.ศ.1953) ช่วงระยะที่ก่อสร้างตึกอยู่ก็ยังมีการขยายสร้างต่อเติม เพื่อให้เพียงพอแก่การรองรับผู้คนที่หลั่งไหลมาสักการะองค์ยุวเทพ ท่านจึงได้มาประทับร่างทรง เพื่อชี้แนะการตั้งโต๊ะหมู่บูชาให้เป็นทางการอย่างถูกต้อง ซึ่งได้สร้างศาลเจ้าให้เป็นตึกถาวร โดยการดำเนินการของนายสิน แซ่บู้ จนกระทั่งสำเร็จ แต่ยังต้องขยายสร้างห้องเก็บของ ห้องเสมียน ระหว่างที่ก่อสร้างอยู่นั้นเงินที่ต้องใช้จ่ายในการก่อสร้างมีไม่เพียงพอ แต่องค์ยุวเทพท่ามกงเยี่ย ได้เข้าประทับทรงสั่งให้สร้างต่อเติมไป เงินจะมาเพิ่มขึ้นเอง จึงขยายสร้างห้องรักษาผู้ป่วย โรงทานพร้อมทั้งขุดสระน้ำใหญ่ 2 สระ สระหนึ่งไว้เลี้ยงปลาที่มีคนนำมาปล่อย อีกสระหนึ่งไว้สำหรับปล่อยเต่าและตะพาบน้ำ ปัจจุบันสระตะพาบน้ำและเต่าถูกยกเลิกไปแล้วเพราะมีคนมาขโมยจับไปกิน ทั้งยังทำให้สกปรก สระจึงถูกปล่อยให้ทิ้งร้างไปโดยปริยาย ระยะเวลาที่องค์ท่ามกงเยี่ย

ได้ถูกอัญเชิญจากประเทศจีนมาถึงจังหวัดตรัง นับเวลาช่วงต้นที่ยังไม่มีปรากฏการณ์ใด ๆ ในระยะแรกนั้นประมาณ 68 ปี จากนั้นมาจนถึงปัจจุบันนี้ เมื่อท่านได้สำแดงบุญญาภินิหารช่วยผู้คนที่ทุกข์ยาก และเดือดร้อนเป็นระยะเวลาอีก 44 ปี รวมระยะเวลาแรกเริ่มมาจนถึงวันนี้ประมาณ 112 ปี ที่องค์ท่ามกงเยี้ย ได้มาสถิตย์อยู่กับลูกหลานสานุศิษย์ทั้งหลาย



การสื่อกับองค์ยุวเทพท่ามกงเยี้ย

ในอดีตเคยมีร่างทรงที่ องค์ท่ามกงเยี้ย เข้าประทับทรง ในสมัยแรกเข้าประทับทรงนายเหล่าซาม (ไม่ทราบแซ่) ชาวอำเภอย่านตาขาว ต่อมาร่างทรงถึงแก่กรรมเมื่อปี พ.ศ.2516 หลังจากนั้นก็มิได้มีการประทับทรงผู้ใดอีกเลยแม้กระทั่งปัจจุบันทุกวันนี้ แต่จะมีการสื่อตอบผู้มาสักการะถามทางใบเซียมซี ให้เขย่าติ้วขอใบเซียมซีหน้ารูปบูชาอันศักดิ์สิทธิ์ของท่านในศาลเจ้า โดยขอถามครั้งละ 1 คำถามต่อการเขย่าติ้วขอใบเซียมซี 1 คำตอบ ซึ่งการเฉลยตอบปัญหาล้วนทราบกันทั่วไปว่า ตอบผู้ถามได้อย่างแม่นยำยิ่งนัก ใบเซียมซีมี 3 สี สีขาวหมายความว่าดีเลิศ ผลที่หวังไว้จะสำเร็จดังปรารถนา สีเหลือง ผลที่หวังไว้อยู่ในระดับกลาง สีแดงแสดงว่าไม่ดีไม่สมปรารถนา ต้องสะเดาะห์เคราะห์ เช่น ถวายน้ำมันตะเกียงบูชา ฯลฯ ส่วนการบนบานขอให้กิจบางอย่างสำเร็จหรือไม่นั้น ให้โยนปวยถามดู ถ้าคว่ำทั้งสองอันหรือหงายทั้ง 2 อัน แสดงว่าไม่สำเร็จดังมุ่งหวัง จะต้องบนบานถวายเครื่องสักการะอย่างหนึ่งอย่างใด ที่นิยมคือ บนบานด้วยหมูย่าง จะเป็น 1 ก.ก. หรือ 2 ก.ก. หรือ

ทั้งตัว จากน้อยไปหามาก หรือตามความสำคัญของกิจการนั้น ๆ แล้วโยนปวยถามดู ถ้าคว่ำอันหงายอันคือได้รับผลสำเร็จ ภายหลังผลเป็นที่สำเร็จแล้ว ให้แก้บนในเวลาไม่นานเกินไป



คณะกรรมการที่บริหารดูแลศาลเจ้า

คณะกรรมการที่เข้ามาดูแลและบริหารศาลเจ้าเริ่มมีครั้งแรก เมื่อได้สร้างกระท่อมครั้งที่ 3 ซึ่งมีลำดับมาดังนี้

รายนามคณะกรรมการ	ตำแหน่ง	ระยะเวลาดำรงตำแหน่ง
1. นายกู้ แซ่จุ๋ง	เป็นผู้ดูแลศาลเจ้า	ประมาณ 10 กว่าปี
2. นายอิน แซ่ฉั่ว (เมื่อสร้างตึกถาวร)	"	12 ปี
3. ปลัดดำ แซ่อึ้ง	"	ปี 1962-74 รวม 12 ปี

ระยะนี้มีการขัดแย้งระหว่างปลัดดำกับร่างทรง ปลัดดำจึงลาออกไป

องค์ยุวเทพท่ามกงเยี่ยจึงได้เข้าประทับทรง และองค์ท่านเป็นผู้ชี้เลือกกรรมการเข้ามาบริหาร 3 ท่านคือ

4. ก. นายสมเกียรติ แซ่ตั้ง (นำไทย) เป็นผู้จัดการ ปัจจุบันยังดำรงตำแหน่งอยู่

ข. นายเคว่งไถ่ แซ่อึ้ง (เคว่งไถ่) เป็นเสมียน ดำรงตำแหน่ง 10 กว่าปี (ถึงแก่กรรม)

ค. นายซือไฟย แซ่ปึง (บั่นเซ่งเฮง) เป็นเหรัญญิก ดำรงตำแหน่ง 3-4 ปี ปี 1974-1977 (ถึงแก่กรรม)

ต่อมามีกรรมการเข้ามาบริหารดูแลศาลเจ้าเพิ่มขึ้นอีก 3

ท่าน คือ

5. ก. นายฮิน แซ่ฉั่ว (กรรมการเก่าที่เป็นใหม่) ที่ปรึกษา

ข. นายฉิน เที่ยงธรรม เป็นเจ้าของโรงพระ ปี 1972-1976 ปัจจุบันถึงแก่กรรม

ค. นายแดง แซ่เจ็ง รองเจ้าของศาลเจ้าประมาณ 14 ปี ปัจจุบันถึงแก่กรรม

อีก 4 ท่าน เป็นกรรมการทั่วไป

ง. นายข้ม เสาวภาค (ผู้ดูแลศาลเจ้า)

จ. นายสิน บุญเจริญ (แซ่ปู้) (ผู้ดูแลศาลเจ้า)

ฉ. นายหยิ่ม แซ่ลิ้ม (ผู้ดูแลศาลเจ้า)

ช. นายมุก แซ่จัง (ผู้ดูแลศาลเจ้า)

ส่วนตำแหน่งเหรัญญิกกำหนดให้ดำรงตำแหน่งในหน้าที่คราวละ 4 ปี มีดังนี้

1. นายฮวด แซ่แต้ ต่อมาลาออก
2. นายยิ่ง ไทรงาม ดำรงตำแหน่ง 8 ปี (ถึงแก่กรรม)
3. นายยื่น ว่องเจริญ (นายกิมหยุ่น แซ่หว่าง) ปัจจุบันดำรงตำแหน่งอยู่

คณะกรรมการที่ดำรงตำแหน่งในขณะปัจจุบันมีทั้งกรรมการเก่าที่ยังคงดำเนินงานบริหารอยู่ และคัดเลือก

เพิ่มเติมเข้ามาดำรงตำแหน่งใหม่ดังต่อไปนี้

คณะกรรมการเก่า	ดำรงตำแหน่ง
1. นายสายน้ำ เรืองชัยปราการ	เลขานุการศาลเจ้า
2. นายยรรยง วิโนทัย (แซ่ฉั่ว)	ที่ปรึกษา (ถึงแก่กรรม)

คณะกรรมการใหม่

1. นายยื่น ว่องเจริญ	เหรัญญิก
2. นายรุ่งโรจน์ สว่างสมุทร (รับการแต่งตั้งจากกระทรวงมหาดไทย)	ผู้ตรวจตราสอดส่อง
3. นายสุนทร พงศ์เจริญพิทย์ (รับการแต่งตั้งจากกระทรวงมหาดไทย)	ผู้ปกครองศาลเจ้า

กิจกรรมของศาลเจ้าท่ามกงเยี้ย ซึ่งจดทะเบียนตามกฎหมายในนามมูลนิธิธรรมคง ช่วยงานสาธารณกุศลมีดังนี้

กิจกรรมประจำปี

1. ช่วยบรรเทาทุกข์ภัยธรรมชาติ เช่น
   - 1.1 วาตภัย
   - 1.2 อัคคีภัย
   - 1.3 อุทกภัย และภัยอื่น ๆ

โดยช่วยเหลือในรูปของสิ่งของและเงินสด

2. ด้านการศึกษา
   - 2.1 ช่วยทุนการศึกษา

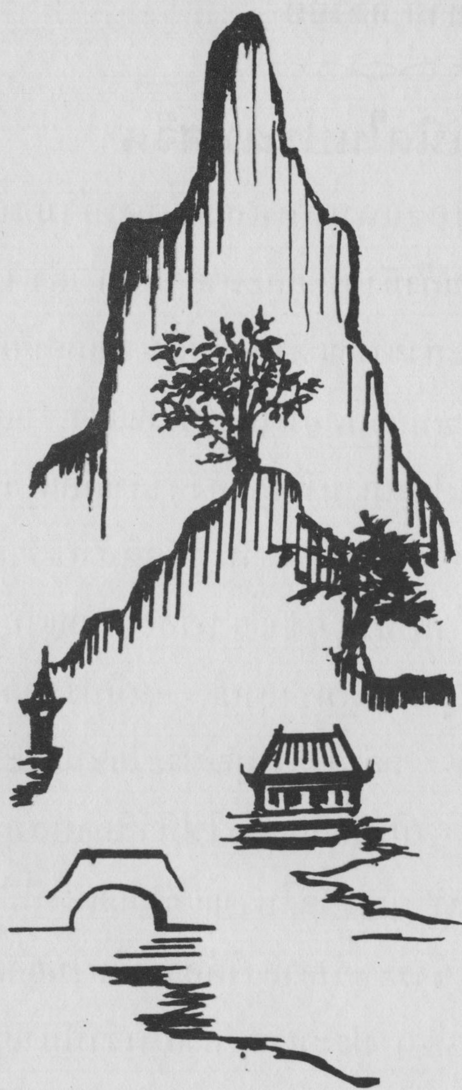
2.2 ทุนอาหารกลางวันสังกัด ร.ร. ประถม โดยจ่ายงบประมาณเป็นรายปี ปีละ 40,000 บาท ตลอดไป

3. กิจกรรมพิเศษอื่น ๆ (กรณีตามแต่เหตุปัจจัยเป็นสำคัญ) เช่น

3.1 วันที่ 2 มกราคม 2541 บริจาคทองคำน้ำหนัก 30 บาท และผู้ที่มาสักการะสมทบทองคำอีก 10 บาท ในนามศาลเจ้าโรงพระท่ามกงเยี้ย ให้กับ ฯพณฯ ท่านนายกรัฐมนตรีชวน หลีกภัย ในรายการไทยช่วยไทย เพื่อกอบกู้สภาวะเศรษฐกิจตกต่ำชำระหนี้เงินกู้แก่ ไอ เอ็ม เอฟ ประเทศสหรัฐอเมริกา

3.2 ในรายการไทยช่วยไทยเช่นกัน ได้บริจาคเงินสด 50,000 บาท ในนามมูลนิธิธรรมคงเพื่อมอบแก่ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดตรัง นายสวัสดิ์ กฤตรัชตนันต์ สมทบทุนชำระหนี้ ไอ เอ็ม เอฟ

3.3 วันที่ 24 มีนาคม 2541 มูลนิธิธรรมคง บริจาคเงินช่วยโครงการจัดหาครุภัณฑ์ที่ขาดแคลนของโรงพยาบาลตรัง เป็นเงิน 100,000 บาท (หนึ่งแสนบาท) ในวโรกาสวันครบรอบ 84 พรรษา ถวายแด่สมเด็จพระสังฆราช ณ โรงพยาบาลตรัง



譚公的傳說

ประวัติองค์เทพผู้ศักดิ์สิทธิ์ทรงกฤษดาอภินิหาร ท่าม กง เยี้ย

ณ ถิ่นกำเนิดในประเทศจีน

ความเป็นมาของแดนศักดิ์สิทธิ์วัดเก้ามังกร (九龍峰祖廟) บนภูเขาเก้ามังกร และศาลา เต็ก เต๋า เต็ง (德道亭) เชิงเขาตรงที่ละสังขาร ณ ตำบลหุ้ยตัง อำเภอหุ้ยจิว มณฑลกวางตุ้งของประเทศจีนตอนใต้ บริเวณเชิงเขาและบนยอดเขาเก้ามังกร เป็นสถานที่ตั้งของศาลาเต็กเต๋าเต็ง และวัดโบราณชื่อวัดเก้ามังกร สถานที่ศักดิ์สิทธิ์รำลึกแด่เทพผู้ทรงมหิทธานุภาพ ท่าม กง เยี้ย หรืออีกสมญานามหนึ่งของท่านคือ องค์ยุวเทพผู้ทรงฤทธิ์ อันมีประวัติมานานแต่ครั้งโบราณกาล กล่าวไว้ว่าคุณประโยชน์และสิ่งที่ท่านบำเพ็ญเพื่อผู้อื่น เป็นที่เลื่องลือไปทั่วสี่คาบสมุทร ตำนานที่สำคัญของศาลา และวัดโบราณเก่าแก่แห่งนี้มีมานานหลายชั่วอายุคน ซึ่งระบุว่าศาลาได้สร้างขึ้นในยุคต้นราชวงศ์เหม็ง (ค.ศ.1383) ประมาณ 600 กว่าปีมาแล้ว ส่วนวัดสร้างใน ค.ศ. 1434 เหล่าผู้ศรัทธารุ่นหลังยกย่อง

เอ่ยถึงท่านด้วยความเคารพบูชาว่า "ท่ามกงเยี้ย" ชาวจีนหมายถึงองค์ปู่ท่าม ผู้ทรงอิทธิฤทธิ์ (กง แปลว่า ปู่ เยี้ย คือเทพผู้ศักดิ์สิทธิ์)

องค์ยุวเทพเกิดตอนปลายราชวงศ์หงวนคาบกับต้นราชวงศ์เหม็งของจีน (ตรงกับสมัยอยุธยาตอนต้นของสมเด็จพระบรมราชาธิราชที่ 1 ของไทย) ถิ่นกำเนิดก็คือเมืองกุยสร้านในสมัยโบราณ ปัจจุบันนี้คือที่ตั้งของหมู่บ้านท่ามกั๊กตามชื่อของตระกูลท่าม ปัจจุบันนี้คนในท้องถิ่นที่สืบสกุลมาจากแซ่ท่าม ยังคงมีอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านท่ามกั๊ก (ชนท้องถิ่นคือชาวจีนแคะ) วันเวลาเปลี่ยนไป ภูมิประเทศได้ถูกคลื่นเซาะแปรสภาพกลายเป็นทะเล บริเวณที่เป็นหมู่บ้านก็เลื่อนเข้าในมุมของสันดอนติดกับแผ่นดินใหญ่

จากหลักฐานตำนานของวัดเก้ามังกร ได้บันทึกถึงบุคคลิกลักษณะอันเด่นพิเศษขององค์ยุวเทพ ท่ามกงเยี้ย ว่าท่านมีบารมีแห่งอิทธิฤทธิ์และบุญฤทธิ์โดยกำเนิด จนปรากฏประจักษ์ชัดในช่วงอายุเยาว์วัยประมาณ 7-8 ขวบ ท่านแสดงปรากฏการณ์อันน่าพิศวงมากมาย จนหมู่ประชาชนเลื่องลือตั้งแต่ยุคสมัยนั้นจนกระทั่งปัจจุบันนี้ บัณฑิตทั้ง

หลายได้บันทึกเรื่องราวที่สำคัญเกี่ยวกับองค์ท่านในหลาย ๆ เรื่อง อีกทั้งยังมีบันทึกจดหมายเหตุตอนหนึ่ง บรรยายประวัติชีวิตขององค์ท่าน ที่มีเหตุให้ได้พบปะกับข้าหลวงแห่งเมืองกุยสร้าน ซึ่งส่วนราชการของรัฐได้จดบันทึกเป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์ อ้างอิงความเป็นบุคคลที่อยู่เหนือปุถุชนจริงในสมัยนั้น ในอีกแง่หนึ่งให้คนรุ่นหลังได้ขบคิดและศึกษาต่อไป



วัยเยาว์ตอนต้น

องค์ยุวเทพถือกำเนิดในสกุลแซ่ท่าม นามว่า อู๋เต็ก อายุได้ 3 ขวบ บุพการีทั้งสองต่างได้เสียชีวิตจากท่านไป อาผู้ชายได้เลี้ยงดูท่านสืบต่อมา ตอนเยาว์วัยท่านช่วยเลี้ยงวัวให้อา แต่ส่วนใหญ่ท่านมักจะไปอาศัยอยู่บ้านของยายอีกทีหมู่บ้านนี้ซึ่งอยู่ถัดไปชื่อว่า หมู่บ้านหม้ายเถียนชุน (บ้านนาข้าวสาลี) โดยช่วยงานต่าง ๆ และเฝ้าเลี้ยงวัวให้ยายตามสภาพความเป็นอยู่ของชาวชนบทเป็นนิจ

ในยุคอดีตกาลของหมู่บ้านหม้ายเถียนชุน เมื่อฤดูใบไม้ผลิได้หมุนเวียนมาบรรจบครบปีอีกวาระหนึ่ง ตรงกับเทศกาลปีใหม่วันตรุษจีน วันแห่งความสุขสันต์ของฤดูกาลดังเช่นทุก ๆ ปีที่ผ่านมา

อากาศบริสุทธิ์ยามเช้าของป่าเขาลำเนาไพรนำความชุ่มฉ่ำของสายน้ำไหลเอื่อย ๆ ผ่านโขดหินริมผา ลมอ่อนพัดแผ่ว ๆ เป็นระยะ ๆ ผ่านทุ่งข้าวสาลีเขียวขจี ธรรมชาติงดงามหาใดปาน น้ำค้างพร่างพราวจับตา ระยิบระยับเหมือนเกล็ดเพชรประกายรุ้ง ทุ่งบุปผาไม้ดอกพฤษชาติบานสะพรั่งหอมกรุ่นทั่วทุ่งดงไพรบนเขาสูง กลีบแย้มสีสรรชูช่อเบิกตระการ

ตา แมลงผึ้งสาระวนเสาะคล้าวหาน้ำหวาน จิ้งหรีดแมลงไพรประสานเสียงร้องกรีดระงมฟังเหมือนดั่งดนตรี ผีเสื้อปีกงามเริงระบำ นกน้อยเจื้อยแจ้วเจรจาบนกิ่งไม้ ทุ่งข้าวสาลีเขียวขจีเหมือนพรมยักษ์ผืนใหญ่ปูแผ่ไปทั่วพื้นแผ่นดินสะท้อนกับสีเงินยวงของสายธารไหลเลียบหน้าผา ไม่รู้ว่าไปสิ้นสุดแห่งหน ณ ที่ใด ธรรมชาติอันบริสุทธิ์บ้านป่าแห่งดงไพรสงบเรียบของชนบทบริเวณหมู่บ้านใกล้ภูเขาเก้ามังกร

เด็ก ๆ กลุ่มหนึ่งต่างขี่วัวของตน ควบคะนองขึ้นไปบนเนินสูงบนภูเขา ส่งเสียงขับขานร้องเพลงอย่างเบิกบานสำราญใจ มีเด็กน้อยร่างใหญ่โตแข็งแรงล่ำสันกว่าเพื่อน ๆ ในกลุ่มเหล่าเด็ก ๆ พวกนี้ จึงถูกเรียกกันติดปากว่า เจ้าโต นำหน้ากลุ่มเด็กเลี้ยงวัวมุ่งไปยังบนภูเขา มองไกล ๆ ดูราวกับขบวนกองคาราวานม้า เคลื่อนตัวเลือนหายไปในสายหมอกที่แผ่กระจายขมุกขมัวดั่งละอองสีขาวในยามเช้า จนลับสายตาในเหลือบเขาหมอกขาวนั้น

บนยอดภูเขามีลานโล่งและหญ้าสด เด็ก ๆ ต่างลงจากหลังวัวของตนเพื่อปล่อยฝูงวัวไปเล็มหญ้าอ่อนอย่างอิสระเสรี

เว้นแต่ท่านองค์อู๋เต็ก แต่เพียงผู้เดียวยังมิยอมลงจาก

หลังวัวของตน แต่กลับควบเร็วขึ้นอย่างผาดโผน สองเท้ายืนบนหลังวัวของตนที่กำลังโจนทะยานควบมาอย่างรวดเร็ว มือยึดเชือกยืนบนหลังวัวควบไปรอบ ๆ ลานหญ้าได้ประมาณ 20 นาที แล้วก็กระโดดขึ้นไปเบื้องบนฟ้าสูงลิบลิ่ว จากนั้นก็ม้วนตัวตีลังกาลงมาหลายตลบ แล้วจึงยืนบนพื้นดิน เหล่าเพื่อน ๆ ทั้งหมดรู้สึกทึ่งและตะลึง ล้วนแต่ชื่นชมในความสามารถที่แปลกตาน่าพิศวง เด็ก ๆ ทั้งหลายยกย่องเปรียบท่านว่าเป็นซุนหงอคง (เห้งเจีย) แห่งยุค จึงได้พร้อมใจกันตั้งสมญานามแก่ท่านใหม่ว่า "ยุวเทพ ผู้ทรงฤทธิ์" ตั้งแต่นั้นมา



ย่อส่วนหินยักษ์

ฝูงวัวเล็มหญ้าอยู่อย่างเพลิดเพลิน เด็ก ๆ ก็หันมาจับกลุ่มเล่นกันอย่างมีความสุข เจ้าโตซึ่งเป็นเด็กตัวโตกว่าใครในกลุ่มอยากท้าเพื่ออวดกำลังของตนกับเพื่อน ๆ จึงชักชวนให้พวกเพื่อน ๆ มาประลองกำลังโดยดึงเชือกกับเด็ก ๆ เด็กทุกคนพ่ายแพ้สู้เขาไม่ได้ เจ้าโตจึงท้าใหม่ให้เด็ก 2 คนมาสู้ดึงเชือกกับเขาเพียงคนเดียวดูอีกครั้ง แต่ไม่มีใครจะชนะเขาได้แม้จะเป็นต่อให้ เมื่อเห็นว่าทุก ๆ คนสู้เขาไม่ได้เจ้าโตจึงหันไปชักชวนท่านยุวเทพมาลองกำลังสู้ดูบ้าง แต่ยุวเทพตอบว่า “2 คนสู้เจ้าคนเดียวยังแพ้ แล้วข้าจะสู้ได้อย่างไร” เจ้าโตรู้สึกผยองตนขึ้นมาทันที ที่แม้แต่ยุวเทพก็ยังไม่อยากสู้และรับคำท้า เจ้าโตขี้โอ่ให้ทุกคนเรียกตนด้วยสมญานามใหม่ที่ยกตนและควรให้เกียรติว่า “เจ้าโตผู้ทรงพลัง” ท่านยุวเทพไม่ได้พูดว่ากระไร แต่ได้เดินตรงไปยังหินสีเขียวใหญ่โตก้อนหนึ่ง กว้าง ยาว และหนา ประมาณด้านละ 12 ฟุต ทันทีทันใดยุวเทพกระโดดขึ้นราวกับนกอินทรีบินทะยาน แล้วไปยืนผงาดบนหินใหญ่ก้อนนั้น ต่อจากนั้นก็กระโดดลงมาพร้อมกับใช้มือทั้งสองโอบอุ้มหินใหญ่ก้อน

นั้นยกขึ้นสูง ด้วยความใหญ่มโหฬารของหินที่ถูกเขยื้อน ให้บังเกิดเสียงครืนลั่นดังสนั่นเหมือนดั่งภูเขาถล่ม จนฝูงวัวที่กำลังเล็มหญ้าอยู่ตื่นตกใจสะดุ้งกลัว ครั้นแล้วท่านยุวเทพก็ใช้มือขวาโยนหินยักษ์ก้อนนั้นขึ้นไปบนท้องฟ้า แล้วใช้มือซ้ายเพียงข้างเดียวรับหินนั้น เมื่อหินตกลงมาก็โยนหินขึ้นไปใหม่สลับรับด้วยมืออีกข้างหนึ่ง โยนแล้วรับสลับกันไปเรื่อย ๆ จนหินนั้นกลายเป็นเล็กลง ๆ ทุกที ในที่สุดหินก้อนนั้นได้กลายเล็กลงจนเหลือเท่าฟองไข่ไก่ จึงได้วางลงบนพื้นหญ้า เพื่อน ๆ ทั้งหลายต่างทึ่งอัศจรรย์ใจ เริ่มรู้แก่ใจว่าท่านนี้คือผู้ซึ่งสวรรค์ส่งมาโดยแท้ ขณะเดียวกันเจ้าโตเพื่อนร่างใหญ่ก็รี่เข้ามา อยากลองหยิบหินเท่าฟองไข่ไก่นั้นดูบ้าง เมื่อสองมือที่ยื่นไปจับขยับหินนั้นก็หาได้เขยื้อนไม่ ผลักดูใหม่กี่ครั้งก็ไม่ขยับเขยื้อนเลย แม้เพียงสักนิดก็หาขยับไม่ เจ้าโตขอให้ท่านยุวเทพหยิบหิน นั้นวางบนมือของเขาดู ยุวเทพบอกว่า "ของนี้ห้ามลองเล่น ถ้าเจ้าลองเมื่อไหร่มือเจ้าจะหักทันที" เจ้าโตหาได้เชื่อฟังไม่ ยิ่งขยั้นขยอให้เขาได้ลองถือก้อนหินนั้น ท่านยุวเทพจึงวางหินนั้นบนฝ่ามือซ้ายของเจ้าโต ผลคือมือซ้ายหักทันที และเลือดสด ๆ ก็ไหล

แดงฉานออกมา เจ้าโตร้องไห้ดังลั่นน้ำตาไหลพราก ทุก ๆ คนตกใจกลัวและกังวลยิ่งนัก ท่านยุวเทพจึงบอกให้เพื่อน ๆ ไปนำใบไม้สมุนไพรในป่านั้นมาจำนวนหนึ่ง นำใบสมุนไพรพอกไว้ที่แขนของเจ้าโต ไม่ถึง 1 นาที มือที่หักถูกเยียวยาหายเป็นปลิดทิ้งเหมือนปกติ เจ้าโตร้องบอก "ข้าไม่เป็นไรแล้ว" เด็ก ๆ ต่างก็ดีใจพร้อมกับพูดว่า ไม่มีอะไรในใต้หล้าที่จะต้องกลัว ถ้าหากมีท่านยุวเทพผู้ทรงฤทธิ์อยู่เคียงข้างพวกเราเช่นนี้ เจ้าโตจึงว่า "มีท่านยุวเทพ จะขึ้นเขาไปจับเสือหรือลงทะเลไปจับพญานาค ก็ไม่กลัวเกรงอีกแล้ว ท่านสามารถช่วยพวกเราได้ทุกกรณี"



ขว้างก้อนหินเรียกนกอินทรี

ทันใดนั้นบนท้องฟ้า ปรากฏมีนกอินทรี 2 ตัวบินมา ส่งเสียงร้องดัง แล้วบินไปเกาะบนต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง คนท้องถิ่นสมัยนั้นเชื่อกันว่า ถ้านกส่งเสียงร้องดังขณะที่กำลังบินอยู่ นกอินทรีบอกเหตุพายุจะมา ถ้าเกาะบนกิ่งไม้แล้วร้องหมายถึงฝนกำลังจะตก เพื่อน ๆ ขอร้องให้ยุวเทพช่วยจับนกอินทรีคู่นั้นลงมา แต่ท่านตอบว่า "ถ้าขึ้นไปจับมัน มันก็บินหนีไปเสียก่อนถึงตัว ใครจะจับมันได้" พูดไม่ทันขาดคำ เจ้าโตก็จัดการเอาหินก้อนหนึ่งขว้างไปที่นกอินทรีคู่นั้น มันทั้งสองก็บินหนีขึ้นไปบนท้องฟ้า ยุวเทพจึงหยิบหินเล็กก้อนหนึ่ง แล้วหลับตาขว้างไปยังนกอินทรีคู่นั้น นกอินทรีทั้งคู่ก็ตกลงมาพร้อมกันบนพื้นดิน เด็ก ๆ ทั้งหลายต่างพากันหัวเราะดีใจ วิ่งกรูจะไปจับนกอินทรีคู่นั้น เจ้าโตวิ่งนำลิ่วไปหน้าก่อนใคร ๆ นกอินทรีคู่นั้นกางปีกกว้างใหญ่ของมันแสดงท่าทางดุร้ายเตรียมสู้ โดยมุ่งร้ายตรงไปยังเจ้าเด็กโตคนนั้นทันที เจ้าโตหาได้ระแวดระวังตัวไม่ จึงถูกมันจิกอย่างแรงจนเลือดไหลแดงออกมาเป็นทาง ไม่มีใครกล้าไปตอแยมันอีกเลย ท่านยุวเทพจึงจับนกทั้งคู่ไปเลี้ยงที่

บ้าน ซึ่งมันก็เชื่องราวกับไก่บ้าน เวลาผ่านไปกว่าครึ่งค่อนวันแล้ว ทุกคนเลิกการละเล่นขึ้นขี่วัวของตน แล้วพากันกลับไปยังหมู่บ้าน เด็ก ๆ ทั้งหมดก็นำเรื่องราวที่เกิดขึ้นไปเล่าสู่ยังพวกผู้ใหญ่ แต่ไม่มีผู้ใดเชื่อว่าเป็นไปได้ในครั้งนั้น



สุ่มปลาดักกุ้ง - โปะดินเหนียวบนตัววัวกลายเป็นวัวอ้วนพี

วันหนึ่งยุวเทพนำวัวไปดูแลเลี้ยงบนภูเขา โดยผูกมันไว้กับต้นไม้ใหญ่ แต่ไม่ปล่อยให้มันไปกินหญ้าและดื่มน้ำตลอดทั้งวัน ทิ้งให้มันหิวกระหายน้ำจนตาลาย จวบจนค่ำจึงนำมันกลับบ้านเข้าคอก รุ่งขึ้นในตอนเช้ามืด ยายของท่านเตรียมถังไปเก็บมูลวัวในคอกตามปกติเพื่อใช้เป็นปุ๋ยซึ่งทุก ๆ บ้านล้วนอาศัยมูลสัตว์ทำปุ๋ยกัน แต่วันนั้นไม่เห็นวัวขี้และเยี่ยวดังเช่นเคย เมื่อยายจูงวัวออกมาจากคอกท้องวัวนั้นแฟบแห้งไปทั้งซ้ายและขวา จึงได้รู้ว่าวัวไม่ได้กินอะไรแต่วันวาน เพราะไม่มีมูลทั้งขี้และเยี่ยวถ่ายออกมาแม้สักนิดหนึ่งก็ไม่มีให้เห็น ยายจึงโวยวายขึ้นมา เพราะคลับคล้ายคลับคลาเหมือนจะได้ยินเด็ก ๆ พูดกันเมื่อเย็นวันวานให้ได้ยินแว่ว ๆ ว่ายุวเทพนำวัวไปผูกโดยไม่ให้กินหญ้าและดื่มน้ำ สภาพของวัวเป็นดังเช่นนี้แสดงว่าวัวต้องอดน้ำอดหญ้าอย่างแน่นอน ยายจึงถามและพูดกับยุวเทพว่า “เราทั้งบ้านล้วนต้องอาศัยวัวทำงานเพื่อยังชีพ เมื่อวานเจ้านำมันไปผูกไว้กับต้นไม้ ไม่ให้มันไปกินหญ้าดื่มน้ำ แต่ละทิ้งปล่อยให้มันหิว ถ้าวัวตายลงเราไม่มีวัวไว้ใช้งาน ก็ต้องอด

ตายเช่นกัน รู้ไหม๊ ? เจ้าจะทำอย่างไร” ยุวเทพยอมรับผิดต่อยาย และว่า จากนี้ไปสิ่งที่สำคัญที่สุดคือต้องให้วัวกินอิ่มทุกวัน เมื่อวานนำวัวไปผูกไว้ที่ต้นไม้ ตัวเองมัวไปที่ทะเลดักกุ้งจนลืมนึกถึงวัว วันนี้ต้องนำวัวไปเลี้ยงให้มันอิ่มหนำสำราญ ยายจึงพยักหน้าด้วยความพอใจ

ที่ทะเล

ในยุคโบราณสมัยนั้น เครื่องมืออุปกรณ์โบราณที่ใช้ดักกุ้งสุ่มปลาไม่ดีนัก ตรงกันข้ามกับดินฟ้าอากาศกลับดีมาก เพราะฝนตกต้องตามฤดูกาล ความอุดมสมบูรณ์ในแดนจีนใต้ถิ่นเจียงหนาน เปี่ยมไปด้วยความอุดมของสัตว์น้ำทั้งในทะเลและตามลำคลอง ทุกหนทุกแห่งล้วนเรียกได้ว่าเป็นหมู่บ้านอู่ข้าวอู่น้ำ ลำธารสายน้ำใสสะอาดสามารถมองเห็นหมู่กุ้ง ปู ปลา ที่กำลังว่ายอยู่ด้วยตาเปล่า และจับได้อย่างง่ายดาย

พ้นฤดูหนาวเริ่มฤดูใบไม้ผลิย่างเข้าเดือน 3 อากาศกำลังอบอุ่น ในลำธารสายน้ำไหลเอื่อย ๆ หมู่ฝูงปลาว่ายน้ำไปเป็นกลุ่ม ๆ ตามสายน้ำ ซอกโขดหินมีฝูงกุ้งน้อยตัวใส ๆ ว่ายวนเป็นมื้ออาหารอันโอชะของมนุษย์ ในช่วงเวลานั้นเหล่าพวกเด็ก ๆ ทั้งหลายรวมทั้งท่านยุวเทพ ได้นำวัวไปยัง

ที่แห่งนี้ทุก ๆ วัน ปล่อยวัวไปหาหญ้ากินเองโดยเสรี ส่วนเด็ก ๆ ก็ช่วยกันสุ่มดักจับกุ้งปลากัน วันนี้ก็เช่นกัน เมื่อมาถึงลำธารแล้ว เจ้าโตพูดว่า "เราทุกคนออกแรงให้มากเป็นพิเศษหน่อย ดักจับปลาจับกุ้งเพื่อเป็นมื้อกลางวันสำหรับวันนี้" ยุวเทพไม่พูดไม่สนใจ ขี่วัวของตนออกไปจากกลุ่มยังต้นไม้แล้วผูกวัวไว้ที่ใต้ต้นไม้ เด็กอื่น ๆ ต่างกระโดดตามเจ้าโตไปในลำธารสุ่มดักกุ้งและปลากัน ยุวเทพยืนตรงริมลำธารดูเหล่าเพื่อน ๆ ในน้ำกำลังดักกุ้งปลากันอย่างสนุกสนาน เจ้าโตบอกให้ยุวเทพรีบ ๆ ลงน้ำ มีกุ้งมากมายช่วยกันจับมันหน่อย ยุวเทพเมินเฉยไม่สนใจ เจ้าโตยั้นขยอให้มาแข่งขันจับกุ้งดู "เพราะคราวก่อนนั้นเจ้าโยนหินเพียงครั้งเดียวจับนกอินทรีได้ตั้ง 2 ตัว สำหรับวันนี้เจ้ามาลองแข่งดักจับกุ้งกับข้าที มีเจ้าเท่านั้นแหละที่จะสูสีกับข้า รีบ ๆ ลงน้ำมาเถอะ" ยุวเทพตอบว่า "เจ้าจับดักกุ้งได้ พวกเจ้าก็กินกันเองเถอะ ข้าไม่จับ ข้าก็ไม่กิน"

เวลาผ่านไปพอควร เด็ก ๆ สุ่มดักจับกุ้งได้มากมาย เมื่อขึ้นจากน้ำต่างก็แยกย้ายกันไปหาฟืนและหญ้าแห้งมาก่อไฟหุงต้มกุ้งปลากัน บ้างล้างหม้อ บ้างก็ตระเตรียมก่อไฟ

นำปลากุ้งใส่ในหม้อ ต้มนานจนได้ที่พอแก่เวลา ไฟก็ลุกโชติปกติอยู่ไม่ขาดฟืน แต่น้ำในหม้อกลับเย็นเยือก ทั้งกุ้งปลายังคงว่ายวนเวียนไปมาในหม้อ เด็ก ๆ เพื่อน ๆ ต่างพากันประหลาดใจ สงสัยจะเป็นฝีมือยุวเทพแน่นอนเทียว จึงเกิดเหตุประหลาดอีกแล้ว กุ้งปลาที่ต้มอยู่ในหม้อทำยังไงก็ไม่ยอมเดือดสักที ทุก ๆ คนพากันไปถามยุวเทพว่า “วันนี้มีเรื่องประหลาดชวนให้แปลกใจอีกแล้ว กุ้งปลาต้มยังไงก็ไม่เดือด เชิญเจ้ามาช่วยเหลือหน่อยเถอะ” ยุวเทพหัวเราะพูดว่า “พวกเจ้าหมดความสามารถจะต้มปลากุ้งหรือ มาซิข้าจะช่วยต้มให้ก็ได้ แต่พวกเจ้าต้องสัญญาก่อนว่า จะไม่มาขยั้นขยอให้ข้าต้องกินกุ้งกินปลากับพวกเจ้านะ” เพื่อน ๆ จึงตอบตกลง ยุวเทพจึงทำให้น้ำนั้นเดือดและกุ้งปลาจึงสุกในที่สุด

เจ้าโตนำหม้อที่ต้มกุ้งปลาเดือดแล้ว วางลงบนพื้นหญ้าให้น้ำค่อยเย็นลงก่อนจึงนำมากินกัน ทุก ๆ คนต่างขอบคุณท่านที่ได้ช่วยต้มอาหารให้ พร้อมเชื้อเชิญให้ท่านรับประ-ทานด้วย ยุวเทพตอบว่า “ข้าบอกแต่ต้นแล้วไงว่าไม่กินวันนี้ไม่จับกุ้งก็ไม่กินกุ้ง ไม่ต้องชักชวนข้า พวกท่านกำลัง

หิว เชิญรีบกินกันเถอะ" พูดจบยุวเทพก็ปีนขึ้นไปนั่งเล่นบนต้นไม้ เจ้าโตชวนเพื่อน ๆ ให้เริ่มรับประทานกันได้แล้ว แต่เมื่อเปิดหม้อดู ในหม้อหาได้มีกุ้งแม้แต่ตัวเดียว มีแต่น้ำเปล่า ๆ ทุก ๆ คนต่างแปลกใจยิ่งกับเหตุการณ์ประหลาด ขณะเดียวกันก็รู้ว่าต้องเป็นฝีมือของยุวเทพแน่นอน ทุก ๆ คนจึงเรียกให้ยุวเทพมาดู ท่านหัวเราะชอบใจพูดว่า "พวกเจ้ากินกุ้งหมดแล้วยังมาเรียกข้าให้ดูทำไม ? แล้วยังจะมาสงสัยข้าอีก" ทำให้ทุกคนชะงักไม่รู้จะโต้ตอบอย่างไรดี พลันก็เหลือบเห็นกุ้งเต็มหม้อ พวกเด็ก ๆ ต่างพากันแปลกใจทั้งดีใจกันอีกครั้งแล้วขอบคุณท่าน จึงได้เริ่มกินกุ้งปลากันสำราญเพลิดเพลิน กินกันนานจนอิ่มแปล้ไปตาม ๆ กัน แต่ปลาและกุ้งหาได้พร่องไปไม่ ยังคงเต็มหม้อเหมือนเดิม ทุก ๆ คนในใจนั้นล่วงรู้ว่า ยุวเทพไม่ใช่ธรรมดาสามัญปุถุชนเช่นคนอื่น ๆ ทั่วไป

แม้อาทิตย์จะลับฟ้าไปแล้ว วัวยังคงผูกอยู่กับต้นไม้วันนั้น วัวหนุ่มทั้งหิวและกระหายน้ำ ยุวเทพจัดแจงจูงวัวนั้นไปยังริมลำธารเพื่อให้มันดื่มน้ำ ขณะเดียวกันก็หยิบเอาดินเหนียวในลำธารโปะไปตามลำตัวของวัวนั้นทั้งตัว เพียง

ชั่วครู่หนึ่งวัวหนุ่มที่ผอมแห้งก็ค่อย ๆ กลายเป็นอ้วนท้วนสมบูรณ์แข็งแรงล่ำสันขึ้นทันตา ตัวก็ใหญ่โตขึ้นจนตัวเท่าช้าง เด็ก ๆ ทุกคนเห็นต่างพากันหัวเราะขำขันกับสิ่งที่เป็นไปเช่นนั้น หัวเราะกันยาวนานกับอิทธิฤทธิ์ขององค์ยุวเทพเจ้าโตรีบขี่วัวของตนควบนำหน้ากลับไปยังหมู่บ้าน ตรงไปแจ้งข่าวดีให้กับยายของท่านยุวเทพทราบ ยายทั้งเชื่อครึ่งยังสงสัยครึ่งข้องใจในเหตุการณ์นั้น ก็พอดีเห็นหลานชายกำลังขี่วัวของตนกลับมาบ้าน แต่วัวตัวนั้นได้เปลี่ยนกลายเป็นแข็งแรงใหญ่โตและอ้วนท้วนล่ำสัน ยายพอใจมากและหัวเราะเสียงดังด้วยความยินดี จนไม่รู้จะพูดอย่างไรดี ได้แต่เอามือลูบไล้ไปมาตามลำตัวของวัวนั้นไม่ยอมหยุด สิ่งนี้ประจักษ์แจ้งในจิตใจของทุก ๆ คนว่าอิทธิฤทธิ์เช่นนี้ หามิได้อีกแล้วกับบุคคลใดในใต้หล้า



ท่อนไม้ฟาดหญ้าเตียนเป็นหน้ากลอง - เสกใบไม้เป็นปลา

บ้านหม้ายเถียนชุน นอกจากมีที่เลี้ยงวัวไปกว้างไกลสุดสายตา ในหมู่บ้านผู้คนทุกครัวเรือนต่างมีงานยุ่งตลอดฤดูทำนาที่มาถึง รวมทั้งบ้านของยายท่านยุวเทพก็เป็นเฉกเช่นบ้านอื่น ๆ ของชนบทต้องรีบตระเตรียมไปทำนา ยายเรียกให้ท่านยุวเทพไปช่วยไถนา ท่านรับปากว่าจะไป จะรับผิดชอบงานทั้งหมด แต่แล้วท่านกลับไปลำธารกับกลุ่มเพื่อน ๆ เที่ยวจับปลา ดักกุ้ง เย็นวันนั้นจึงไม่ได้ไปไถนาเตรียมไว้ อีกวันถัดมาถึงเวลาที่ดำนา ยายไปที่นาเห็นหญ้ารกทั่วทั้งทุ่ง ไม่ได้เตรียมไถพื้นที่สำหรับดำนาเลย ยายรู้สึกโกรธขึ้งเป็นหนักหนา กลับไปถามยุวเทพถึงงานที่ได้มอบหมายให้ทำ ท่านตอบยายว่าไม่มีอะไรต้องห่วง จะทำให้เดี๋ยวนี้แหละ เรื่องเล็ก ๆ ไม่ใช่เรื่องใหญ่สำคัญอะไร ท่านก็ถือมีดไปที่ท้องนาจัดการฟาดฟันหญ้าครั้งแล้วครั้งเล่า จนหญ้าเตียนเสมอ อีกทั้งปรับพื้นที่ดินสูงต่ำให้เรียบเสมอกันด้วย วันรุ่งขึ้นถึงเวลาพร้อมที่จะปักดำได้ ท่านยุวเทพจึงบอกยายให้ไปดู ซึ่งก็ได้เห็นเป็นจริงดังที่พูด

วันรุ่งขึ้นเช้านั้น ทุก ๆ คนในครอบครัวของยายก็ไป

นาเพื่อปักดำ การปักดำเป็นไปรวดเร็วมาก ขนัดแล้วขนัดเล่า นาที่กว้างสุดสายตาไปไม่สิ้นสุด ต้องปักดำไปเรื่อย ๆ จนถึงช่วงบ่าย ตะวันคล้อยใกล้จะตกดินทางด้านภูเขาแล้ว การปักดำก็ยังไม่จบสิ้น ท่านยุวเทพบอกยายของท่านว่า วันนี้คงจะปักดำไม่หมด พรุ่งนี้ค่อยมาใหม่เถอะ แล้วยุวเทพก็เดินไปริมทางเก็บใบไม้จำนวนหนึ่งโปรยลงไปในน้ำ ในนาข้าว ทันใดนั้นใบไม้ทั้งหมดได้กลายเป็นปลา ทุก ๆ คนก็รีบไปจับปลาเหล่านั้นกัน ได้ปลาเต็มข้องเต็มตะกร้าต่างก็ดีใจ โดยเฉพาะยายมีความสุขเบิกบานใจยิ่งกว่าใคร ๆ จนเย็นวันนั้นไม่มีคำพูดใด ๆ จะกล่าวอีกแล้ว



ล้างโอ่ง

เมื่อถึงเทศกาลสารทเดือนห้า ทุกบ้านเรือนจะต้องนำภาชนะจำพวกโอ่ง ไห หรือตุ่มต่าง ๆ ที่ใช้ใส่ผักดองออกมาล้างทำความสะอาด โดยแต่ละบ้านต่างก็ขนเอาโอ่ง ไห ตุ่ม ทั้งใบใหญ่ใบเล็กใบน้อยหลายขนาดเหล่านั้นไปล้างที่ริมลำธารใกล้ ๆ บ้านนั่นเอง สำหรับยุวเทพจัดแจงเอาโอ่งสำหรับหมักผักดอง 2 ใบ จากเรือน ไปเข้ากลุ่มเพื่อนบ้านเพื่อล้าง ณ บริเวณฝั่งริมลำธาร เมื่อถึงที่ลำธารแล้วโอ่งคู่นั้นถูกวางตั้งไว้เฉย ๆ ที่ริมชายฝั่ง ส่วนตัวเองนั้นลงไปลอยคอไล่ดักปลาว่ายน้ำสนุกกับเพื่อน ๆ ในกลุ่มเด็ก ๆ หลายคนที่กำลังเล่นน้ำอย่างสนุกสนานกันอยู่ หาได้ใส่ใจทำการล้างโอ่งทั้งสองใบให้สะอาดไม่ เล่นน้ำสำราญใจจนพอแล้ว จึงขึ้นจากน้ำก็คว้าโอ่งคู่นั้นกลับไปบ้าน ยื่นไปที่ตรงหน้าของยาย พร้อมกับพูดว่า “ยาย ล้างโอ่งมาให้เรียบร้อยตามที่ยายสั่งแล้วนะ” ยายส่ายหน้าทำท่าทางไม่เชื่อคำพูด แล้วตอบว่า “เมื่อตะกี้ข้ายืนดูเจ้าอยู่ เห็นวางโอ่งแล้วก็มัวสนใจเล่นน้ำกับเพื่อน ๆ ในลำธารเสียนี่ โอ่งจะสะอาดได้อย่างไรยังไม่ได้หยิบล้างเลย” ยุวเทพเห็นยายไม่ยอมเชื่อ จึงยื่นมือ

ซ้ายจับโอ่งชูขึ้นสูง มือขวากำหมัดแล้วต่อยอย่างแรงไปที่ก้นโอ่งใบนั้นดัง "เปรี้ยง" น่าประหลาดอะไรเช่นนั้น ด้านในของโอ่งใบนั้นพลิกกลับออกมาเป็นด้านนอก ด้วยกำปั้นเพียงแค่ต่อยครั้งเดียวเท่านั้น บังเกิดสิ่งอัศจรรย์โอ่งกลับด้านในเป็นด้านนอกได้ ด้วยฤทธิ์เหนือที่สามัญชนจะสามารถทำได้ แล้วยื่นไปที่ตรงหน้าของยาย พร้อมกับถามยายว่า "สะอาดแล้วยัง จะพลิกโอ่งอีกใบให้ดูก็ยังได้นะ" ยุวเทพรุกเร้าถามยาย เมื่อยายมองดูแล้วได้แต่สั่นหน้า แล้วพูดว่า "พอแล้ว ! พอแล้ว ! เจ้ารีบพลิกโอ่งกลับคืนมาให้เหมือนเก่าเสียทีเถอะ" ยุวเทพชูกำปั้นแล้วต่อยอย่างแรงที่ก้นโอ่งเสียงดัง "เปรี้ยง" คราวนี้โอ่งพลิกกลับเอาด้านนอกออกมาเหมือนเดิม ยายรู้ว่าหลานสำแดงอิทธิฤทธิ์ล้อยายเล่นอีกแล้วนั่นเอง



ขึ้นเขาไปตัดหญ้า

ฤดูใบไม้ผลิที่วนเวียนมาอีกครั้ง อากาศในตอนเช้าตรู่กำลังเย็นสบาย ลมอ่อนพัดผ่านไปเอื่อย ๆ หมู่แมกไม้ป่าบ้านหม้ายเถียนชุน มีเสียงเสียดสีดังซ่า ๆ ของใบไม้น่าฟังชวนให้ประทับโสต ราวกับจะทักทายผู้สัญจรที่เดินผ่านไปมา ไม้ดอกคลี่กลีบบานทั้งน้อยใหญ่เสกสรรป่า มีสีหลากหลายให้ต้องตา เหมือนกับจะแย้มยิ้มต้อนรับผู้คนด้วยไมตรี ทิวทัศน์งามจับจิตเหมือนจิตรกรเอกฝีมือเลิศ บรรจงฝากภาพทิวเขา ลำธารและแผ่นดินอันเขียวชอุ่ม ยามทัศนาล้วนแต่สุขเบิกบานใจ เกษตรกรชนบทยามเสร็จสิ้นงานไร่นา ล้วนแต่รีบเร่งงานเพื่อไปหาหญ้ามาเป็นเชื้อเพลิงที่บนภูเขา ไว้ใช้ยามหน้าขาดแคลน ยายเรียกให้ยุวเทพติดตามผู้อื่นชาวหมู่บ้านทั้งหลายไปตัดหญ้าบนภูเขา ยุวเทพรับคำสั่งก็หยิบตะกร้าเล็กใบหนึ่งสอดคานหาบขึ้นบ่า ตามผู้อื่นไปบนภูเขาที่ดารดาษไปด้วยหญ้าท่วมศีรษะ ยุวเทพตัดหญ้าโดยหวดมีดไปมาทั้งซ้ายขวาและเหนือใต้ออกตก ได้หญ้าจำนวนหนึ่ง ก็ใส่ไว้ในตะกร้าเล็กใบนั้น เสร็จสรรพท่านก็ปีนขึ้นไปเอนพักบนต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งที่อยู่ใกล้บริเวณนั้น

บ่ายแล้ว ผู้คนทั้งหลายเสร็จงานต่างก็เตรียมลงจากภูเขา ยุวเทพก็ติดตามชาวบ้านเหล่านั้นกลับบ้านเช่นกัน เมื่อกลับมาถึงบ้านแล้ว ยายเห็นหลานชายนำตะกร้าใส่หญ้าเพียงใบเล็ก ๆ ใบหนึ่งกลับมาบ้าน จึงโกรธแล้วต่อว่ากับยุวเทพอย่างเสียอารมณ์ "คนอื่นตัดหญ้ามาฟ่อนยักษ์ ส่วนเจ้าตัดหญ้าใส่ตะกร้าเล็ก ๆ อย่างนี้กลับมา เจ้ามัวไปเล่นอยู่นะซี" ยุวเทพพูดกับยายว่า "อย่าติว่าน้อย ข้าตัดหญ้ามาให้มากมายแล้ว ยายนำไปตากซี" เมื่อยายไปที่ลานดินหน้าบ้านเอาหญ้าในตะกร้านั้นมาคลี่ตาก ทั่วทั้งลานดินหน้าบ้านเต็มหมดบนพื้นที่ แต่หญ้าในตะกร้าเล็กก็ยังไม่หมด ยายหยิบเอาหญ้าตากทั่วทุกที่ว่างของลานดิน จนเหงื่อไหลเหนื่อยอ่อนทั่วทั้งตัว หลานชายจึงเดินมาบอกยายว่า "อย่าทำให้เหนื่อยยากไปเลย ยายจะเอาเมื่อไหร่ ข้าจะไปเอามาให้ได้เสมอ ยายอย่าได้ร้อนใจไปเลย"



สะกดเสือให้เชื่อง

หลายร้อยปีในอดีตกาล มนุษย์ยังไม่มีปืน เพียงใช้แต่มีดเป็นอาวุธ พวกสัตว์ป่าดุร้ายมีมาก บนภูเขาเก้ามังกรมีแต่ต้นไม้หนาทึบเป็นป่าดงทั้งหมด นอกจากที่เป็นบริเวณหมู่บ้าน ทุ่งข้าว นา และสวนเท่านั้นที่มีผู้คนให้พบเห็น นอกเหนือจากบริเวณนั้นของหมู่บ้านแล้ว ล้วนแต่เป็นป่าดงดิบมีงู เสือ สัตว์ป่าดุร้ายที่อาศัยอยู่มากมายทั่วไปในป่าดงไพรหนาทึบนั้น ในหมู่บ้านมีผู้คนอาศัยอยู่ไม่หนาแน่น สัตว์ป่าดุร้ายมักแอบเข้ามาในหมู่บ้าน แล้วขโมยสัตว์เลี้ยงของชาวบ้านกิน หรือจับคนในบ้านที่อยู่ใกล้เขตป่ากิน ล้วนแต่เต็มไปด้วยภัยอันตรายนานาประการ ในดินแดนใกล้เขตป่าของหมู่บ้านแห่งนี้ ยามที่ผู้คนต้องการฟืนในป่าบนภูเขาจึงต้องรวมกลุ่มกันนำมีดพร้าไปตัดฟืน โดยมีสุนัขนำให้มันเดินหน้าสำรวจทางไปก่อนเสมอ มีครั้งหนึ่งบนภูเขาเก้ามังกรเกิดเหตุการณ์ที่น่าตื่นตกใจกลัวขึ้น เมื่อกลุ่มชาวบ้านที่เป็นผู้ใหญ่ไปตัดฟืนกัน ยุวเทพพร้อมกับเพื่อนเด็ก ๆ ก็ติดตามกลุ่มผู้ใหญ่ประมาณ 10 กว่าคนนั้นขึ้นไปด้วย เมื่อถึงบริเวณเชิงเขาเก้ามังกร สุนัขนำทางได้กลิ่นสาปเสือ มัน

ตกใจจนเข่าอ่อนในทันทีทันใด พร้อมกับรีบถอยหนีห่างและเขย่าหางสั่นไปมา มันร้องเห่ากรรโชกเสียงดังลั่น แสดงถึงลักษณะอาการที่หวาดกลัวอะไรอย่างหนึ่ง กลุ่มคนเข้าป่าต่างก็ตกใจกลัวขวัญหนีดีฝ่อกันหมด พวกเด็ก ๆ เมื่อมาทันกลุ่มผู้ใหญ่ก็ตกใจกลัวตามไปด้วย ขณะนั้นมีเสือซึ่งได้กลิ่นของสุนัขก็รีบกระโจนจะเข้ามากินสุนัขด้วยเช่นกัน ความตกใจหวาดกลัวจนลืมตัวของผู้ใหญ่กลุ่มนั้นต่างก็ทิ้งมีดพร้าทั้งหมด แล้วพากันเผ่นหนีตาย พร้อมกับร้องลั่นวิ่งสุดชีวิตทันที ทันใดนั้นยุวเทพจึงก้าวไปข้างหน้าของทุก ๆ คน ร้องบอกว่า "อย่าได้ตกใจกลัวกันเลย ข้าอยู่ที่นี่" พูดไม่ทันขาดคำ เสือตัวนั้นก็กระโจนพร้อมคำรามเสียงดังเข้ามาหาท่านทันที ยุวเทพก็พลิกตัวหลบแล้วใช้มือซ้ายยึดหางของเสือไว้ เสือพยายามสะบัดดิ้นรนให้หลุด แต่ดิ้นเท่าไหร่ก็ดิ้นไม่หลุด มันจึงหยุดอยู่ตรงนั้น แล้วท่านจึงเดินเข้าไปใกล้ตัวเสือ พร้อมกับกระซิบพูดอะไรเบา ๆ หลายคำ แล้วจึงปล่อยเสือไป เสือสงบอารมณ์จนเชื่องลงแล้วแกว่งหางของมันวิ่งหนีเข้าไปในดงป่าหายลับตา เหมือนกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ยื่นขาแทนฟืนล้อยาย

ในประเทศจีนตามหมู่บ้านต่าง ๆ นิยมประเพณีไหว้เจ้าที่ในห้องครัว เมื่อถึงวันสิ้นปีทางจันทรคติเดือน 12 วันที่ 24 ตอนกลางคืนทุกครัวเรือนจะเตรียมการเพื่อส่งเทพเจ้าแห่งครัวเรือนของตน ซึ่งถือกันว่าเป็นเทวดาอารักษ์ครัว ให้ขึ้นสวรรค์เพื่อไปรายงานผลการกระทำของมนุษย์ในบ้านที่ท่านดูแลรักษากับองค์เทพเง็กเซียนบนสวรรค์ว่า เทพอารักษ์แห่งบ้านนั้น ๆ ได้รับการกราบไหว้บูชาจากบุคคลในครอบครัวนั้นกี่ครั้ง ในแต่ละปีมีการสร้างกุศลกรรมดีอะไรบ้าง ในวันนั้นทุก ๆ คนจะต้องพูดแต่คำที่เป็นมงคล ไม่พูดคำหยาบคาย คนสูงอายุในบ้านจะนึ่งขนมหวานที่มีนามเป็นมงคลในกระทะใบใหญ่ ไว้เซ่นไหว้เทพเจ้า ซึ่งบอกความหมายว่าพูดแต่คำพูดหวานไพเราะตลอดทั้งปี ยายของยุวเทพได้เตรียมการนึ่งขนมเข่งเหมือนที่บ้านอื่น ๆ ได้กระทำ โดยให้ยุวเทพเฝ้าดูแลกระทะใบใหญ่ที่กำลังนึ่งขนมอยู่ไม่ให้ไฟมอดลง ใช้เวลานานประมาณ 6 ชั่วโมงอยู่ข้าง ๆ กระทะใบนั้น แต่ยุวเทพได้เอาฟืนออกจากเตาไฟทั้ง

หมด แล้วใช้ขาของตนใส่เข้าไปเผาแทนฟืน ไฟกำลังลุกไหม้อย่างร้อนแรง ทำให้ยายตกใจเกรงว่าขาของหลานชายจะถูกไฟไหม้ ยายจึงรีบดับไฟแล้วอุ้มหลานดึงขาออกมาพร้อมหายามาทาให้ เมื่อมองดูที่ขาก็เห็นขานั้นคงปกติไม่เป็นอะไร ท่านยุวเทพจึงบอกยายว่า "เห็นไหม๊ ขาของข้าไม่เป็นอะไร ยายไปนอนเถอะ" แล้วท่านก็ยื่นขาเข้าไปใหม่ ยายก็รู้ว่าหลานชายคนพิเศษมีอิทธิฤทธิ์ไม่เหมือนใคร ยายเพลียจึงไปเข้านอน ตอนเช้ายายเปิดฝากระทะดูขนมที่นึ่งสุกแล้วด้วยความพอใจ แต่พอหันดูรอบ ๆ ทำไมถึงโล่งไปหมด ไม่มีทั้งโต๊ะและเก้าอี้ให้เห็นสักตัว จึงไปปลุกหลานชายด้วยความเดือดในอารมณ์ เมื่อหลานงัวเงียออกมาจากที่นอน ยายถามว่า "โต๊ะเก้าอี้หายไปไหนหมด" หลานชายก็ทำท่าประหลาดใจตอบว่า "เมื่อคืนยังมีอยู่ครบได้ปิดประตูลงกลอนแล้วเข้านอน จะหายไปได้อย่างไรล่ะ" ยายพูดด้วยความสงสัย "ไม่ต้องใช้ไม้ฟืน แต่โต๊ะเก้าอี้หายไปหมดหมายความว่าเจ้าเอาไปทำฟืนหมดแล้วใช่ไหม" ยายเกือบจะร้องไห้ ตรุษจีนแล้วไม่มีโต๊ะกับเก้าอี้ ยายกังวลใจมาก

ยุวเทพบอกว่า "ของเก่าเกินไปแล้ว ยายจะเอาไปใช้ทำไม ตรุษจีนแล้วก็ต้องใช้ของใหม่ ๆ นะซี ยายขึ้นไปข้างบนดูซี มีโต๊ะเก้าอี้ใหม่ ๆ ให้ยายเอามาฉลองปีใหม่ ของเก่า ๆ ควรเผาไปนั้นถูกต้องแล้ว" ยายรู้ว่าไม่เคยมีโต๊ะและเก้าอี้ใหม่ ๆ จะเชื่อหรือไม่ ต้องขึ้นไปชั้นบนพิสูจน์ดู เมื่อเห็นโต๊ะและเก้าอี้ใหม่ ๆ เต็มไปหมด ยายจึงดีใจหัวเราะจนน้ำตาไหลหายโกรธเป็นปลิดทิ้งในบัดดล



จับงูยักษ์

สมัยโบราณกาลถิ่นที่อยู่อาศัยของชุมชนแห่งหมู่บ้านที่ท่านยุวเทพอยู่นั้นมีแหล่งน้ำที่ไหลผ่านเป็นลำธารใหญ่ ริมลำธารเป็นป่าหนาทึบเสียส่วนใหญ่ จึงมักมีสัตว์ป่า อาทิ งู เสือ ซ่อนตัวอาศัยตามดงดิบมากมาย เมื่อถึงเวลาออกมาหาอาหารก็มักจะแอบเข้ามาในหมู่บ้าน กัดกินเป็ด ไก่ หมู และสัตว์เลี้ยงต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิของทุก ๆ ปี มักจะออกจากป่าเข้ามาใกล้หมู่บ้านเสมอ

ครั้งหนึ่งในตอนเทศกาลเช็งเม้ง มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งต้อนฝูงเป็ดไปที่ทุ่งนา ได้ปล่อยให้ฝูงเป็ดออกไปไซ้หาอาหารโดยเสรีตามริมลำธารเอง เลี้ยงฝูงเป็ดเช่นนี้ทุกวัน พอตกเย็นจึงต้อนฝูงเป็ดกลับบ้าน แต่ครั้งนั้นเป็ดได้หายไปทีละตัว สองตัว วันต่อมาก็หายไปเช่นเดิมอีก ครั้งที่สามเขาตั้งใจสืบดูว่าเป็ดหายไปไหน ก็เห็นเป็ดว่ายน้ำตรงไปที่เป็นกอไม้ไผ่ใหญ่โตกอหนึ่ง ในกอไม้ไผ่นั้นมีเงาดำ ๆ วิ่งพุ่งออกมาที่กลุ่มเป็ด ฝูงเป็ดเห็นดังนั้นก็ตกใจ ว่ายน้ำออกห่างหนีไปกันหมด เด็กหนุ่มเห็นงูใหญ่ตัวหนึ่ง ลำตัวยาวเหยียดน่ากลัว ตัวกลมใหญ่รอบตัวใหญ่เท่าถังน้ำ น้ำหนักราว ๆ 100 กิโลกรัม เด็กหนุ่มเห็นแล้วก็ตกใจทิ้งข้าวของแล้ว

วิ่งหนี พร้อมกับร้องตะโกนขอความช่วยเหลือ คนในหมู่บ้านได้ยินก็แตกตื่น รีบรวมกลุ่มกันไว้ เมื่อมองเห็นว่าเป็ดกำลังถูกงูยักษ์กินไปหลายตัว ไม่มีใครกล้าอาสาไปสู้กับมัน เมื่อมันกินเสร็จ มันก็กลับไปขดตัวนอนในกอไผ่ใหญ่แห่งนั้น ถ้าเป็นงูธรรมดา ก็มีคนกล้าไปสู้กับมัน แต่งูยักษ์เช่นนั้นไม่มีใครกล้าไปสู้กับมัน ข่าวลือไปถึงตลอดหมู่บ้าน ยุวเทพและเพื่อน ๆ รวมทั้งเจ้าโต ก็รีบขี่วัวตามชาวบ้านไปยังที่ของงูยักษ์ แล้วกระโดดลงหางูยักษ์ตัวนั้น เจ้าโตก็ปลอบใจเด็กหนุ่มว่าไม่ต้องกลัว ท่านยุวเทพมาช่วยแล้ว รับรองงูยักษ์เผ่นหนีทันที ยุวเทพเข้าไปใกล้กอไผ่มองหา ก็รู้ทันทีว่ามันหลบอยู่ที่ไหน จึงเข้าไปใกล้ตัวของงูยักษ์นั้นใช้มือดึงหางของมันแล้วลากออกมาข้างนอก งูยักษ์ดิ้นพยายามสบัดให้หลุด แต่ยุวเทพก็ยึดมันแน่นเหนียวไม่ยอมปล่อยหางของมัน มันจึงยืดตัวชูหัวขึ้นสูงราว 5-6 ฟุต อ้าปากกว้างเท่ากับกะละมัง แล้วแลบลิ้นออกมายาวสัก 1 ฟุตกว่า ผู้คนตกตะลึงตื่นตระหนกที่เห็นยุวเทพไปดึงหางงูยักษ์ ท่านหยิบก้อนหินใส่เข้าไปในปากงู มันกลืนหินนั้นลงไป งูยักษ์ม้วนตัวค่อย ๆ กลายเป็นเล็กลง ๆ จนกระทั่งเหลือตัวเล็ก ๆ ท่านยุวเทพจึงจับงูนั้นใส่บ้องไม้ไผ่ นำกลับบ้านไปเลี้ยง

สาดน้ำชากลายเป็นฝนช่วยดับไฟ

เดือนสามใกล้สิ้นปีช่วงฤดูใบไม้ผลิ ทั่วเขาลำเนาไพรไม้ดอกเริ่มผลิแย้มดอกบานสะพรั่ง เพิ่มชีวิตชีวาและสีสรรแก่ป่าเขาแห่งทุ่งข้าวสาลี ผีเสื้อแสนสวยบินไปตามไม้ดอกงามหลากหลายพันธุ์ส่งกลิ่นหอมจรุงใจ มวลแมลงแลหมู่ผึ้งเสาะหาน้ำหวานตามช่อเกษรของดอกไม้ป่า เนินเขาเขียวเข้มอ่อนสลับลดหลั่นชวนทัศนา เสียงเจื้อยแจ้วเรียกขานของหมู่นก ไพเราะหวานจับจิต บ่งบอกปีใหม่เวียนบรรจบครบรอบมาอีกครั้ง ตรุษจีนปีนี้เป็นวาระสำคัญคล้ายวันครบรอบวันเกิดอายุ 13 ปี ของยุวเทพ "อู๋เต็ก" เสมือนหนึ่งธรรมชาติบ่งบอกความนัยพิเศษบางอย่างแห่งปีนี้

ท่านยุวเทพและเพื่อนสนิทอีกห้าท่าน ซึ่งรักใคร่กันดั่งพี่น้องร่วมอุทร ยุวเทพน้องเรียงอันดับห้า และเจ้าโตเรียงลำดับหก ยังคงนำวัวของตนไปเลี้ยงที่บนภูเขาตามปกติ ครั้งนั้นยุวเทพขยับนิ้วนับอะไรอย่างหนึ่ง ก็รู้ว่าที่เมืองโปหลอซึ่งอยู่ถัดไปจากที่นี่กำลังมีมหรสพงิ้วให้ชม จึงพูดกับเพื่อน ๆ ว่า "วันนี้เมืองโปหลอกำลังมีงิ้วแสดงให้ชม

เราทั้งหมดไปดูงิ้วที่เมืองโปหลอดีไหม” เพื่อน ๆ ตอบว่า “มีงิ้วให้ดูทำไมจะไม่ดีล่ะ” เจ้าโตพูดขึ้นว่า “เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าเมืองโปหลอกำลังมีงิ้วแสดงให้ดู” ท่านยุวเทพตอบว่า “ตาข้ามองเห็น หูข้าได้ยิน รู้ว่าขณะนี้งิ้วกำลังแสดงกันสนุกมาก” เจ้าโตพูดว่า “เมืองโปหลออยู่ห่างจากที่นี่ประมาณ 100 ลี้ คนที่จะเห็น หูจะได้ยิน ต้องมีหูทิพย์ตาทิพย์นะซี” ยุวเทพพูดว่า “พวกเจ้าก็รู้ว่าข้าไม่เคยพูดโกหก ทำไมข้าจะไม่รู้ไม่เห็นจริง” เพื่อนบ้างก็เชื่อ บางคนยังสงสัยอยู่ มีเด็กคนหนึ่งในกลุ่มถามโพล่งออกมาว่า “ไกลออกอย่างนี้เราจะไปกันอย่างไร” ยุวเทพบอกว่าเพียงแต่พวกเจ้าเชื่อฟังข้าเท่านั้น พวกเราก็สามารถไปถึงได้ เด็กคนหนึ่งก็ถามขึ้นว่า “พวกวัวล่ะ จะทำอย่างไรดี จับมันผูกไว้กับต้นไม้ใช่ไหม” ยุวเทพตอบว่า “ข้ามีวิธี” แล้วยุวเทพก็ก้มลงไปที่หญ้าขีดเป็นรูปวงกลมขนาดใหญ่ เมื่อขีดเสร็จแล้วเรียกให้เพื่อนทุก ๆ คนจูงวัวเข้าไปในวงกลมที่ขีดวงล้อมรอบกักเป็นบริเวณไว้ เด็ก ๆ ก็ทำตามที่ยุวเทพบอก เมื่อวัวเข้าไปอยู่ในวงกลมเสร็จเรียบร้อย เด็ก ๆ ก็ดีใจกระโดดโลดเต้นกันอยู่ตรงที่นั้น ยุวเทพเรียกให้เพื่อน ๆ มายืนใกล้ชิดตัว เอามือจับที่บ่าของท่านและ

สั่งให้ทุกคนปิดตาให้สนิท และย้ำสั่งห้ามลืมตาเด็ดขาด ระหว่างที่ยังไม่ถึงที่หมายปลายทาง ไม่ว่าจะมีเหตุอะไรเกิดขึ้นก็ตาม ทุก ๆ คนรับปากจะทำตามคำสั่ง ท่านนำเพื่อน ๆ ทั้งหมดขึ้นฟ้าเหาะหายลับไป เมื่อถึงหน้าโรงมหรสพงิ้ว ฝูงชนที่กำลังดูงิ้วอยู่อย่างสนุกสนานนั้น มองเห็นกลุ่มเด็กเหาะลงมาจากท้องฟ้า ทำให้เกิดความโกลาหลและแตกตื่น ต่างก็ห้อมล้อมมุงเข้ามาดู หัวหน้าคณะงิ้วรีบเข้ามาต้อนรับและคารวะอย่างนอบน้อมเป็นพิเศษ เพราะในใจนึกอยู่ว่าต้องเป็นเทพเทวดา แปลงมาเป็นมนุษย์เพื่อมาดูงิ้วแน่นอน จึงรีบเชื้อเชิญจัดที่นั่งพิเศษตรงด้านหน้าสุดให้พวกเด็ก ๆ นั่งชมงิ้ว ท่านยุวเทพบอกว่าอย่าได้ลำบากต้อนรับเลย จะมาดูงิ้วเท่านั้น งิ้วบนเวทีในขณะนั้นกำลังแสดงเรื่องสามก๊กตอน เล่าปี่ กวนกง จางไฝ ต่อสู้กับลี่กู้ร่างยักษ์อยู่ เด็ก ๆ ได้ชมงิ้วอย่างสนุกสนานมาเป็นเวลาหลายชั่วโมง หลังจากงิ้วแสดงจนจบลง เป็นเวลาบ่ายโพล้เพล้ตะวันใกล้จะตกดิน ยุวเทพรู้ว่าจะเกิดเรื่องขึ้นให้เป็นปัญหาในตอนขากลับ สาเหตุจากเจ้าโตมีนิสัยมักสงสัยอยากรู้ จะต้องแอบเปิดตาตอนเหาะกลับ ยุวเทพเรียกให้ทุก ๆ คนใช้มือแตะบ่าของ

ตนเตรียมตัวเหาะกลับบ้าน สั่งให้ทุกคนปิดตาให้สนิทเหมือนตอนขามา ระหว่างทางผ่านตำบลกุยสร้าน (ปัจจุบันคือเมืองหุ้ยจิว) เจ้าโตไม่ทำตามที่บอกแอบเปิดตาขึ้นดู บังเอิญตกลงไปยังกลางลานบ้านของท่านข้าหลวงเมืองนั้น แต่ไม่ได้รับบาดเจ็บหรือเป็นอะไรไป เพื่อนตกหายไปคนหนึ่ง ต้องปล่อยไปก่อน ท่านรีบพาเพื่อนที่เหลือทั้งหมดเหาะไปยังจุดหมายปลายทาง ณ ตรงที่เลี้ยงวัวอยู่ เมื่อทันทีที่เท้าแตะลงสู่พื้นดิน เพื่อน ๆ ของท่านยุวเทพต่างลืมตาขึ้นดู ไม่เห็นเจ้าโตก็พากันตกใจและเดือดร้อนใจกันยิ่ง ยุวเทพปลอบใจทุก ๆ คนให้คลายวิตกกังวลและบอกเพื่อน ๆ ว่า เจ้าโตตกลงไปที่ลานบ้านของท่านข้าหลวงเมืองกุยสร้าน โดยมิได้รับอันตรายใด ๆ รอประเดี๋ยว อีกสักครู่ข้าจะไปพาเขากลับมา

ส่วนทางท่านผู้ว่า ฯ เมืองหุ้ยจิวในวันนั้น กำลังดูดวงตะวันที่กำลังจะลับฟ้าในตอนเย็น โดยนั่งเล่นพักผ่อนบริเวณกลางลานบ้านที่โล่งอยู่นั้น ก็เห็นเด็กคนหนึ่งหล่นตกลงมาจากท้องฟ้า ร่างกายไม่ได้รับบาดเจ็บแต่ประการใด ท่านข้าหลวงคิดคำนึงอยู่ในใจ "ช่างประหลาดอะไรเช่นนี้

หนอ ไม่เคยมีมนุษย์ผู้ใดสามารถหล่นลงมาจากบนฟ้าได้ ชะรอยเด็กคนนี้คงจะเป็นเทพเทวาจำแลงกายมาแน่แท้ เป็นไปเช่นนี้ได้หรือ" เพื่อเป็นการคารวะท่านเทพเทวดา ท่านข้าหลวงจึงเรียกคนในบ้าน ให้นำโต๊ะเก้าอี้ชุดน้ำชาและสำรับข้าวมาต้อนรับแขกด้วยความเคารพนบนอบ ส่วนเจ้าโตจอมวุ่นยามที่ตกลงมากลางลานบ้านของท่านข้าหลวง ในใจมิได้วิตกกังวลเกรงกลัวอะไร เพราะมั่นใจในญาณทิพย์ของยุวเทพย่อมจะล่วงรู้ในทุกสิ่งสรรพ แม้ว่าจะอยู่ห่างไกลสักพันลี้ก็ตาม ถ้าเกิดเหตุอันตรายภัยร้ายยุวเทพย่อมช่วยเขาได้เสมอ ท่านข้าหลวงผู้มีตำแหน่งสูงและมีอำนาจ เจ้าโตมิได้หวาดหวั่นวิตก ยามเมื่อปราศรัยกับข้าหลวงขุนนางชั้นผู้ใหญ่เช่นนี้ กลับรู้สึกเสมือนพบปะกับญาติผู้ใหญ่ ส่วนท่านข้าหลวงยิ้มต้อนรับส่งไมตรีจิตให้ สั่งเรียกคนในบ้านตระเตรียมบุหรี่มาพร้อมกับยื่นยาสูบให้กับมือท่านเอง ทำให้เจ้าโตรู้สึกยึดในความสำคัญของตน เมื่อวางมาดรับยาสูบจากมือท่านข้าหลวงมาถือไว้ คนในบ้านที่ยืนคอยปรนนิบัติอยู่จึงรีบจุดยาสูบให้เจ้าโตสูบ แล้วท่านข้าหลวงจึงเริ่มเอ่ยปากถามไถ่ว่า "ท่านหล่นลงมาจากบนท้องฟ้า มายังบ้านของ

ข้าพเจ้าได้อย่างไร” เจ้าโตตอบด้วยคำพูดที่โอหังว่า “วันนี้ข้ามาที่บ้านของท่าน นับได้ว่าเป็นบุญวาสนาของท่านบังเกิดแล้ว” ท่านข้าหลวงจึงถามไปอีกว่า “ท่านมีพำนักอยู่ที่ใด” เจ้าโตตอบว่า “ข้าเป็นชาวตำบลชุนชี อำเภอเมืองกุยสร้าน อยู่ในหมู่บ้านท่ามกั๊กตี่” ท่านข้าหลวงจึงถามอีกว่า “วันนี้ท่านมีอะไรถึงมายังบ้านของข้าพเจ้า” เจ้าโตจึงเล่าต่อให้ท่านข้าหลวงทราบถึงเรื่องราวของท่านยุวเทพ ได้พาพวกเขาไปดูการแสดงงิ้วที่เมืองโปหลอ พร้อมกับบอกว่าอีกสักครู่ นับเป็นโอกาสอันดีที่ท่านจะได้พบกับท่านยุวเทพซึ่งต้องติดตามหาข้ามายังบ้านของท่านอย่างแน่นอน ท่านข้าหลวงได้ฟังเจ้าโตบอกกล่าวดังนั้น ได้รับรู้ว่ามีท่านยุวเทพผู้ซึ่งเปี่ยมด้วยฤทธิ์อันเลิศล้ำ ท่านจะต้องเป็นเทวดาแน่นอน ดังนั้นท่านข้าหลวงยิ่งให้การต้อนรับเจ้าโตอย่างดียิ่ง ๆ ขึ้น พร้อมกับสั่งให้คนในบ้านตระเตรียมหมูเห็ดเป็ดไก่ อาหารเลิศรสทั้งปวงพร้อมเหล้า ไว้ต้อนรับท่านยุวเทพในทันทีที่ท่านมาถึง

เมื่อท่านยุวเทพกลับไปยังที่ ๆ เฝ้าเลี้ยงวัว ได้นำวัวทั้งหมดกลับบ้าน แล้วแจ้งเหตุการณ์ทั้งหมดให้พวกผู้ใหญ่ได้ทราบ เสร็จแล้วท่านก็รีบเหาะหายไปยังบ้านของท่านข้า

หลวง ส่วนท่านข้าหลวงกำลังคอยเฝ้าต้อนรับ เห็นยุวเทพเหาะลงมาจากบนฟ้า เหล่าทหารและข้ารับใช้ในบริเวณบ้านทั้งหมดต่างคุกเข่าลงคำนับต้อนรับ ท่านยุวเทพพูดนอบน้อมว่า "ท่านข้าหลวงไม่ต้องเกรงใจ" ท่านข้าหลวงมือประคองถือถ้วยน้ำชาด้วยความดีใจมอบถวายท่านยุวเทพพร้อมนั่งลง ท่านยุวเทพเมื่อน้อมรับถ้วยน้ำชาจากมือของท่านข้าหลวงแล้ว ก็สาดน้ำชาทิ้งขึ้นไปบนท้องฟ้า ทำเช่นนี้ถึง 3 ครั้ง ทำให้ท่านข้าหลวงรู้สึกไม่สบายใจ จึงถามขึ้นว่า "ข้าพเจ้ามีอะไรบกพร่องรึ ท่านจึงไม่รับน้ำชา" ท่านยุวเทพก็ยิ้ม ๆ ตอบว่า "ตำบลโปหลอไฟกำลังไหม้โกดังอยู่ ข้าสาดน้ำชาไปช่วยเขา" ท่านข้าหลวงรู้สึกสงสัย จึงสั่งคนให้รีบเร่งส่งม้าเร็วไปสืบข่าวดู ม้าเร็วกลับมาบอกว่าเป็นความจริงมีไฟไหม้ แต่มีฝนสีชาตกหนักถึง 3 ครั้ง ทำให้ไฟดับลงท่านข้าหลวงรู้สึกแปลกใจมาก จึงจัดหาเสื้อผ้าสวยงามอย่างดีมาถวายให้แก่ท่านยุวเทพ เมื่อท่านรับเลี้ยงจากท่านข้าหลวงเสร็จก็กล่าวขอบคุณ แล้วพาเจ้าโตจอมวุ่นกลับบ้านไป ชนชาวตำบลนั้นตราบจนกระทั่งปัจจุบันยังกล่าวถึงเหตุการณ์ในอดีตตอนนั้นว่าท่านยุวเทพ ท่ามกงเยี่ยเสกฝนช่วยดับไฟเมืองโปหลอ

วันสำเร็จมรรคผล ละสังขาร

วันที่ 5 เดือนสามเป็นวันสำคัญแห่งองค์ยุวเทพ ในวันนั้น ท่านเห็นรุ้งกินน้ำปรากฏบนท้องฟ้าเหนือภูเขาเก้ามังกร มีแสงสว่างกระจายกว้าง องค์ยุวเทพรีบเดินเข้าไปในแสงที่ปรากฏตรงเชิงภูเขา ซึ่งมีหินใหญ่ก้อนหนึ่งอยู่ที่นั่น ท่านนั่งบนก้อนหินใหญ่นั้น ขัดสมาธิแล้วหลับตาทันที ทันใดแสงสว่างกลับกลายเป็นสีม่วง พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ท่านยุวเทพได้บรรลุมรรคผลสำเร็จในธรรม พร้อมละสังขารในวันนั้นนั่นเอง ทันใดนั้นตรงที่นั้นได้ปรากฏมีแสงแฉกเป็นรัศมีออกเป็นเก้าลำ แสงกลายเป็นมังกรเก้าตัวคล้ายดั่งมีชีวิตจริง

บริเวณรอบ ๆ ที่แห่งนั้นเป็นป่าใหญ่ สังขารขององค์ยุวเทพได้ละไว้ ณ ตรงที่แห่งนั้น มีเหล่าสัตว์ต่าง ๆ อาทิ เต่า เสือ งู ได้มาห้อมล้อมรอบ ๆ สังขารตัวของท่านด้วยความเศร้าโศก เต่ายืดคอยาวมองสำรวจ เสือร้องคำราม งูขนดตัวซ้อน ๆ ขึ้นไปเป็นวงขนดใหญ่ ฝูงมดออกมาห้อมล้อมสังขารของท่าน เสียงสัตว์ต่าง ๆ ร้องราวกับแผ่นดินจะทลาย ผีเสื้อบินว่อนไปทั่ว ฝูงผึ้งต่างออกจากรังเกาะตาม

ลำตัวของท่านเต็มไปหมด เหล่านกร้องระงมรอบ ๆ ร่างไร้วิญญาณของท่าน สุนัขในหมู่บ้านและฝูงไก่ร่ำร้องเศร้าโศกเสียใจ

ปู่เทพเจ้าแห่งภูเขาได้ออกมาปรากฏกายเป็นร่างชายชรา มือซ้ายถือน้ำเต้า มือขวาถือไม้เท้ารูปหัวมังกรได้ไปยังบ้านของยายท่านยุวเทพ เพื่อส่งข่าวใหญ่ที่สำคัญให้ทราบญาติทั้งหลายไปรับสังขารของท่าน ณ เชิงภูเขาเก้ามังกรกลับมาทำพิธีที่หมู่บ้าน ข่าวที่ท่านสำเร็จมรรคผลเลื่องลือกระจายไปทั่วทุกหนทุกแห่งในสมัยนั้น

ท่านองค์ยุวเทพมีชีวิตในโลกเพียงวัยต้นเท่านั้น ก็สำเร็จมรรคผล ละทิ้งร่างอันเป็นสังขารของท่านไว้ตรงที่ ๆ สร้างอนุสรณ์สถาน ศาลาพรหมเทพ เต็ก เต๋า เต็ง ซึ่งสร้างขึ้นเพื่อรำลึกถึงท่าน บนศาลาแห่งเทพเจ้ามีจารึกชื่อขององค์ยุวเทพ ซึ่งเป็นสถานที่พบปะชุมนุมของเหล่าสานุศิษย์และจัดงานในวันฤกษ์สำคัญต่าง ๆ ของเทศกาลอันเกี่ยวกับองค์ยุวเทพ และคนทั่วไปยังสามารถมาขอพรกราบไหว้สักการะได้ทุกวัน



ภูเขาเก้ามังกรยุคเก่า

ในยุคสมัยที่องค์ยุวเทพท่ามกงเยี้ยยังมีชีวิตอยู่ ถิ่นฐานแถบบริเวณของภูเขาเก้ามังกร แต่เดิมนั้นเคยเป็นหมู่บ้านป่าเล็ก ๆ ผืนดินแห้งแล้งทุรกันดาร เป็นป่าเปลี่ยวไม่ค่อยมีผู้คนเดินทางผ่าน ต่อมาเมื่อท่านยุวเทพผู้ทรงฤทธิ์ ได้ถือกำเนิดขึ้นในถิ่นที่ทุรกันดารแห่งนี้ ป่าเขาที่รกร้าง เริ่มมีผู้คนโยกย้ายเข้ามาตั้งถิ่นฐานอาศัยอยู่กันอย่างหนาแน่น แล้วทุกสิ่งก็แปรเปลี่ยนไปในทางที่ดี พืชผลล้วนอุดมสมบูรณ์งอกงามตามฤดูกาลเก็บเกี่ยว ได้ผลดีไม่อดอยากลำบากดังแต่ก่อน ทำให้ผู้คนมีความเป็นอยู่อย่างสุขสบาย ล้วนสุขสันต์หรรษากันถ้วนหน้า โดยเฉพาะเมื่อถึงเทศกาลวันฉลองครบรอบวันเกิด ต่างก็มาฉลองกันโดยพร้อมเพรียง ผู้คนสดชื่นรื่นเริงแย้มยิ้มสมัครสมาน บนยอดปล่องของภูเขามีควันไฟเปลวไฟพวยพุ่งขึ้นฟ้า อันเกิดจากเตาไฟต้มหุงหากันตลอดวันไม่ขาดสาย จากเช้าถึงเย็นเลี้ยงฉลองกันไม่สิ้นจนชาวหมู่บ้านที่อยู่ไกลออกไปสำคัญผิด คิดว่ามีเหตุการณ์เพลิงไหม้บ้านเรือนในหมู่บ้านของภูเขาเก้ามังกร ต่อมาจึงได้คลายความสงสัย เมื่อรู้ข้อเท็จจริงในภายหลังว่าเป็นงานฉลองรื่นเริงกัน

ความแปลกของแดนศักดิ์สิทธิ์

ณ บริเวณเชิงเขาซึ่งเป็นสถานที่หุงหาอาหารกันนั้น ยามหมูถูกฆ่า เสียงร้องของหมูจะไปดังปรากฏบนปล่องของยอดเขา ส่วนควันไฟที่หุงต้มก็เช่นกัน จะไปปรากฏบนปล่องซึ่งอยู่บนยอดเขาเป็นที่น่าอัศจรรย์นัก ต่อมาภายหลังจึงได้รู้กันว่า บนปล่องยอดเขาตรงที่เสียงร้องของหมูและควันไฟไปปรากฏนั้น คือตำแหน่งของปากมังกรของภูเขาลูกนั้น ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นที่สิริมงคลและสำคัญของสถานที่แห่งภูเขาเก้ามังกรนี้

ภูมิทัศน์ของภูเขาเก้ามังกรแดนทิพย์แดนศักดิ์สิทธิ์

โดยลักษณะของภูเขาลูกนี้น่าฉงนยิ่งนัก มองดูคล้ายกับมังกรเหาะเสือทะยานหยอกล้อกัน ยามลมพัดเสียดสีหมู่ทิวสนเคลื่อนไหวดั่งมีชีวิตชีวา และเสียงที่มาจากการเสียดสีของลมพัดใบสน บังเกิดคล้ายเสียงดนตรีสวรรค์ไพเราะเพราะพริ้งราวกับพญาหงษ์ขับขานบรรเลงเพลงเสนาะโสตให้เคลิบเคลิ้มดั่งต้องมนต์สะกด ทุก ๆ ปีที่มีงานฉลอง มีผู้คนหลั่งไหลมาจากทั่วทุกสารทิศ การเดินทางแม้จะแสนลำบากก็ไม่หวาดหวั่นท้อถอย ต่างมุ่งมาตรมา

ทั้งทางน้ำและทางบก คลื่นมนุษย์เนืองแน่นแออัดเหมือนคลื่นในมหาสมุทร เพียงเพื่อให้ได้มาสักการะองค์ยุวเทพท่ามกงเยี้ย กลิ่นธูปแลควันหนาราวหมอกพวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า อีกทั้งเสียงประทัดจุดดังตลอดเวลาเหมือนฟ้าคำรามฝูงชนเบียดเสียดในเทศกาลที่ยิ่งใหญ่หาใดปาน ไม่มีใครคิดอยากจะกลับบ้านกลับช่อง แม้ผู้คนจะเบียดเสียดกัน แต่ก็ปลื้มปิติที่มีโอกาสมาร่วมงานฉลองนี้ จำนวนผู้คนมหาศาลที่มาชุมนุมมากกว่างานขององค์พระจักรพรรดิ์กล่าวกันว่าใบสั่งยาที่ขอจากการบนบานศาลกล่าว ที่ท่านองค์ยุวเทพให้การรักษา เปรียบดั่งใบสั่งยาของเทวดา เลิศกว่าใบสั่งยาของแพทย์ทางโลก ด้วยกระแสบารมีที่ท่านแผ่ไพศาลทั่วยังทวยราษฎร์ เสมือนแสงอาทิตย์ที่ส่องทั่วถึงยังสี่คาบสมุทร ยังความสงบสุขตลอดทั่วทุกทิวาราตรี ด้วยเมตตาธรรมที่ได้ส่งกระแส แผ่ไปยังมวลมนุษย์ทั่วทุกแหล่งหล้า



บารมีช่วยให้พ้นภัย

ครั้งหนึ่ง มีคนนั่งเรือข้ามมหาสมุทรเกิดพายุรุนแรง พัดถล่มเรือจมไปทั้งหมด แต่มีลำหนึ่งมียันต์ของท่านติดไป ทำให้รอดปลอดภัย เพราะความคุ้มภัยจากองค์ท่าน บุคคลผู้นั้นจึงจัดกระถางธูปนำไปถวายสักการะที่ศาลเจ้าของท่าน จนเป็นเรื่องที่ได้รับการกล่าวขวัญกันเลื่องลือไปไกล ผู้คนยิ่งมาเพื่อกราบไหว้สักการะขอพรมากยิ่งขึ้น ด้วยแรงศรัทธาและผลคุ้มครองจากท่าน คงมีต่อเนื่องมามิได้ขาดสายเป็นเวลานานหลายศตวรรษ เนิ่นนานจนกลายเป็นประเพณีต่อ ๆ กันมาช้านาน จากแดนประเทศจีนออกสู่ต่างแดนอันไกลโพ้นหลายถิ่นมากเมือง กระจายกว้างไกลออกไป



ภูเขาเก้ามังกรยุคปัจจุบัน

กาลเวลาอันยาวนานได้ผ่านไปหลายยุคหลายสมัย ประเทศจีนได้มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองเรื่อยมา จนประมาณเมื่อสิบกว่าปีมานี้ จีนได้เปิดประเทศติดต่อโลกภายนอก ให้โอกาสและอิสระเสรีแก่ชาวต่างชาติเข้าไปลงทุนและมีสิทธิเสรีมากขึ้น วัดเก้ามังกรโบราณที่ประดิษฐานรูปศักดิ์สิทธิ์องค์ยุวเทพท่ามกงเยี้ย บนยอดเขาเก้ามังกร ได้เสื่อมสูญและชำรุดไปตามสัจธรรมของความไม่เที่ยงแท้แน่นอน ก็ได้รับการฟื้นฟูจากทางรัฐบาลจีนให้บูรณะขึ้นใหม่กลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยว เนื่องจากที่วัดเก้ามังกรแห่งนี้ แต่เดิมที่เคยมีรูปบูชาของท่านองค์ยุวเทพท่ามกงเยี้ย พร้อมด้วยรูปบูชาของเพื่อน ๆ ของท่านรวม 6 องค์ ได้ถูกทำลายไป ต่อมาจึงมีการบูรณะสร้างขึ้นมาใหม่จนครบถ้วนสวยงามดุจดังเดิม ในปี ค.ศ.1982 และสถานที่แห่งนี้ ทางรัฐบาลจีนได้มองเห็นคุณค่าในทางประวัติศาสตร์ จึงได้ให้ขึ้นทะเบียนเป็นโบราณสถานที่ควรอนุรักษ์ เงินบูรณะบางส่วนได้รับความอุปถัมภ์จากชาวจีนโพ้นทะเล ซึ่งได้ก่อสร้างตกแต่งเพิ่มความสวยงามสมบูรณ์ยิ่ง ๆ ขึ้นมาใหม่

ปัจจุบันนี้กลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยว มีทัศนียภาพของธรรมชาติคู่กับสิ่งก่อสร้างที่สวยงาม จากเดิมที่เป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ ก็ถูกยกระดับขึ้นเป็นระดับตำบล ในปัจจุบันนี้คือตำบลต้าหลิ่ง อำเภอหุ้ยจิว



อนุสรณ์รำลึก องค์ยุวเทพผู้ทรงฤทธิ์

เทพเจ้าแห่งความเมตตาของมวลมนุษย์

ณ ที่บริเวณนี้เชื่อกันว่าเป็นแดนที่เหล่าเทพพรหมได้มาสถิตแผ่ทิพย์รังสีบังเกิดเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ อันมีท่านองค์ยุวเทพ ท่ามกงเยี้ยเป็นองค์พระประธานของเหล่าทวยเทพ ทรงประทับบนบัลลังก์ทิพย์คือตำแหน่งที่ปากมังกรซึ่งเป็นมิติลี้ลับแห่งภูมิทิพย์ องค์พรหมเทพท่านจะสถิตเพื่ออยู่ใกล้ชิดกับมวลมนุษย์ในแดนโลก ส่วนศาลา เต็ก เต๋าเต็ง แห่งนี้เป็นอนุสรณ์สถาน สร้างถวายเพื่อสักการะบูชาแด่องค์ท่าน สองข้างของขอบประตูทางเข้าของศาลามีจารึกคำกลอนไว้ว่า

ท่ามกงเยี้ย เทวา ประกาศิต
เนรมิต เรื่องร้าย มลายสิ้น
สรรพสัตว์ เขี้ยวงา ฆ่ากันกิน
ได้ยลยิน เชื่อฟัง น้อมบังคม
ยุวเทพ มีศักดา อานุภาพ
สังคมราบ ร่มเย็น เป็นสุขส่ม
เสกฝนลม ให้ต้องตาม ความนิยม
โลกรื่นรมย์ คนอยู่รอด และปลอดภัย

譚公祖廟位于惠東縣境之
九龍峰其兩邊門聯

聲動虎蛇龜盡伏

功施風雨露無偏

คำกลอนคู่ภาษาจีน 2 ข้างประตู ณ วัดเก้ามังกร ประเทศจีน

ในลิขิตจารึกยุคอดีต จดรำลึกบ่งถึงลักษณาการต่าง ๆ ที่เลิศของเด็กน้อยบุตรชายจากสกุลท่ามว่า ท่านเป็นเด็กที่มีความร่าเริง แจ่มใส ขยันขันแข็ง กล้าหาญ มีไหวพริบดี และเป็นผู้มีบุญบารมีมาก คือมีฤทธิ์อภิญญาเลิศล้ำ บุคคลิกพิเศษของท่านนี้ จึงได้รับสมญานามอีกพระนามหนึ่งว่า "องค์ยุวเทพ ผู้ทรงฤทธิ์" ท่านเดินเหินคล่องแคล่วว่องไวเหมือนลอยหายไป เหาะลิ่วเหนือก้อนเมฆสามารถสะกดเสือและงูให้เชื่อฟัง หลับตาขว้างหินไปบนท้องฟ้า สามารถทำให้นกอินทรีคู่หนึ่งลงมาสู่พื้นดินได้เอาใบไม้เสกให้กลายเป็นปลาฝูงใหญ่ สาดน้ำชาไปช่วยดับไฟที่กำลังไหม้ ที่เมืองอีกแห่งหนึ่งให้ดับได้ ท่านคอยช่วยมวลมนุษย์ ขจัดทุกข์นำแต่สันติสุขแก่ทุกคนโดยถ้วนหน้า



譚公仙聖：姓譚　字宇德，父母早逝，　自小寄養在堂叔家，稍長後即爲堂叔牧牛，最後到麥祝鎮，麥田村，爲外婆家牧牛，生得天眞活潑，勤勞勇敢。據『惠州府誌』記載與及譚角地鄰近鄉人世代傳說，譚公仙聖昔時是一位神童，在七至八歲時，即能呼風喚雨，騰雲駕霧。最顯著者計有，伏虎馴蛇，石擊雙鷹，稔葉化魚，足膝生火，簍草千擔，杯茶化雨救博羅，及幫助鄉人，造福一方。

พิธีเริ่มกำหนดขึ้น

นับตั้งแต่นั้นมา มหาชนจากทุกหนทุกแห่งได้มากราบไหว้สักการะ โดยจัดพิธีใหญ่โตในวันเทศกาลสำคัญของวันต่าง ๆ ตามวาระโอกาส เพื่อให้ได้ใกล้ชิดกับองค์ยุวเทพ องค์เทพผู้ศักดิ์สิทธิ์ ท่ามกงเยี๊ย ซึ่งสถิตบนภูเขาเก้ามังกร ณ บริเวณเชิงเขาคือศาลาตรงที่ท่านนั่งสมาธิละสังขารไป บนภูเขาชาวบ้านยังได้ก่อสร้างศาลเทพบริวารเพิ่มเติมมากมายอีกหลายองค์ นอกจากนี้ยังมีศาลองค์**เจ้าแม่กวนอิม** ศาลเทพแห่งปัญญา รวมทั้งองค์เทพต่าง ๆ และโรงทาน ฯลฯ เพิ่มเติมอีกมากมาย ซึ่งระยะเวลาที่ผ่านมานานกว่า 600 ปี ที่สืบทอดการสักการะบูชาองค์เทพท่านสถานที่นี้จึงขยับขยายกลายมาเป็นวัดใหญ่โต ชื่อว่าวัดเก้ามังกร สถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้เป็นที่ซึ่งมนุษย์พึ่งพาขอพรองค์เทพแก้ทุกข์ปัญหาต่าง ๆ ได้จากปวงหมู่เทพศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายซึ่งสถิตอยู่ในสถานที่แห่งนี้

กาลเวลาล่วงเลยมาตั้งแต่ครั้งกระโน้นหมุนเวียนไปตามกฎอนิจจัง กฎหลักแห่งสัจจธรรม จนกระทั่งต่อมาได้มีสานุศิษย์อัญเชิญองค์ยุวเทพ ท่ามกงเยี๊ย โดยการอัญเชิญแผ่น

ป้ายยันต์และเถ้าธูปมายังประเทศไทยคือ ณ ที่จังหวัดตรัง จนมีสานุศิษย์ปวารณามากมายเกือบแทบทั้งเมือง รวมทั้งจังหวัดใกล้เคียงและบางท่านที่มาจากไกล ๆ และในบางครั้งยังมีชาวต่างชาติอื่น ๆ ตรงมาสักการะท่านองค์ยุวเทพถึงสถานที่แห่งนี้

ศาลเจ้า ท่ามกงเยี้ย ตรัง จึงเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์อีกแห่งหนึ่ง มีท่านสถิตอย่างเป็นรูปธรรมถาวร ศาลเจ้าแห่งนี้สร้างขึ้นเป็นตึกตามแบบสถาปัตยกรรมจีนโบราณ ตามที่องค์ยุวเทพ ท่ามกงเยี้ยเข้าทรงสั่งชี้แนะ จึงถือเสมือนหนึ่งจำลองแบบประเพณีดั้งเดิมของจีนมา รวมทั้งการฉลองวันสำคัญต่าง ๆ รำลึกถึงองค์ยุวเทพตามรอบปี มีหมายกำหนดวันเวลาเหมือนของวัดเก้ามังกร ที่มีในประเทศจีน ส่วนความหมายของวันนั้นสลับกันไปบ้างเล็กน้อย ดังรายละเอียดที่จะระบุต่อจากนี้ไป



วันเทศกาลที่สำคัญของวัดเก้ามังกร (九龍峰祖廟) ประเทศจีนในรอบปี

ศาลา เต๊ก เต๋า เต๊ง (德道亭) ณ ตำบลหุ้ยตัง อำเภอหุ้ยจิว มณฑลกวางตุ้ง ในประเทศจีนได้กำหนดเทศกาลจัดงานฉลองใน วาระต่าง ๆ ขององค์ยุวเทพ ท่ามกงเยี้ย ปีละ 4 ครั้ง นับตามปฏิทินจันทรคติของจีนดังต่อไปนี้

วันที่ 5 เดือน 3

เป็นวันรำลึกถึงวันที่ท่านองค์ยุวเทพได้สำเร็จมรรคผล

วันที่ 8 เดือน 4

เป็นวันสิริมงคล เพื่อสักการะบูชาในความอุดมสมบูรณ์ทางการเกษตร (วันพืชมงคล)

วันที่ 26 เดือน 6

เป็นวันฉลองวันครบรอบวันเกิด

วันที่ 15 เดือน 8

เป็นวันฉลองวันเผยแพร่กิตติคุณ หรืออีกนัยหนึ่งเรียกว่าวันพบมนุษย์ (วันลงทรง) ซึ่งมีเพิ่มขึ้นในภายหลัง

วันเทศกาลที่สำคัญในรอบปี
ของ
ศาลเจ้าท่ามกงเยี้ย จังหวัดตรัง

ศาลเจ้า ท่ามกงเยี้ย ในจังหวัดตรัง มีงานจัดฉลองเพื่อสักการะองค์ยุวเทพท่ามกงเยี้ย ตามประเพณีที่สืบทอดมาจากประเทศจีน แต่มีความคลาดเคลื่อนในความหมายของวันเทศกาลไปจากเดิมที่กำหนดในประเทศจีน โดยไม่ทราบสาเหตุ เนื่องจากได้ยึดถือปฏิบัติกันมาช้านานจนยากแก่การแก้ไขให้ความหมายนั้นตรงกับวัดเก้ามังกรของเดิมในจีน งานวันฉลองขององค์ยุวเทพ ของศาลเจ้าในจังหวัดตรัง ในปีหนึ่งมี งานฉลอง 3 ครั้งดังต่อไปนี้คือ

วันที่ 8 เดือน 4

เดิมคือวันพืชมงคล เปลี่ยนเป็นวันฉลอง
ครบรอบวันเกิด

วันที่ 26 เดือน 6

เดิมคือวันครบรอบวันเกิด เปลี่ยนมาเป็น
วันฉลองรำลึกถึงวันละสังขาร (วันขึ้นสวรรค์)

วันที่ 29 เดือน 11

วันสักการะตอบแทนคุณ (วันไหว้แก้บน) เดิมที่วัดเก้ามังกรในประเทศจีนไม่ได้กำหนดวันที่แน่นอนตายตัว ส่วนที่ศาลเจ้าของจังหวัดตรัง ได้กำหนดถือตามปีจันทรคติของปฏิทินจีน แบ่งเป็นในปีที่เดือน 11 ถ้ามีเพียง 29 วัน (เรียกว่าเดือนเล็ก) จะจัดงานฉลอง เพียง 3 วัน เริ่มจากวันสุดท้ายของเดือน 11 คือวันที่ 29 และวันที่ 1-2 ของเดือน 12 แต่ถ้าปีใดในเดือน 11 มี 30 วัน (เรียกว่าเดือนใหญ่) ก็จะจัดงานฉลองในปีนั้น 4 วัน เริ่มจากวันสุดท้ายของเดือน 11 คือ เริ่มวันที่ 30 ต่อมาถึงวันที่ 1- 2 และ 3 ของ เดือน 12

นี่คือที่มาของฤกษ์วันกำหนดเทศกาลฉลองขององค์ยุวเทพท่ามกงเยี้ย เปลี่ยนแปลงและคลาดเคลื่อนจากที่ถือปฏิบัติในประเทศจีน

อย่างไรก็ตามวันฤกษ์ที่จัดงานฉลองในเทศกาลที่กำหนดไว้แต่ดั้งเดิมโบราณกาลที่ถือปฏิบัติตามกันมานั้น ก็มิใช่เป็นฤกษ์ที่ตรงกับความเป็นจริง แต่เพื่อความสะดวกใน

การจัดงานฉลองให้ตรงกับช่วงเวลาที่ชาวชนบทได้เสร็จสิ้นจากภาระของฤดูกาลเก็บเกี่ยว จึงมีเวลาว่างโดยพร้อมเพรียงกัน โดยยึดถือเอาความสะดวกตามรอบปีแห่งการเพาะปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหารเป็นเกณฑ์กำหนด เพื่อจัดงานฉลองสืบต่อตามกันมา ดังรูปแบบที่มาของวัฒนธรรมประเพณีดั่งเช่นทุกวันนี้





รายชื่อเจ้าภาพพิมพ์หนังสือ

คุณทรงสิน - มยุรี ลีลาชุติพงศ์ และครอบครัว

李譚水 – 許亞卿

- บริษัท ยืนยงมอเตอร์ (2527) จำกัด

  仁榮有限公司

- บริษัท ตรังลีลายนต์ จำกัด

  里拉車業有限公司

- บริษัท ลีลาเซอร์วิส จำกัด

  里拉輔助有限公司

คุณยินดี ลีลาชุติพงศ์ **ร้านยินดีภัณฑ์**

許美賢 仁利文具行

คุณพรชัย - ศิริพร เรืองวัฒนกุล (ร้านพรภัณฑ์ นครศรีฯ)	5,000 บาท
คุณสมเกียรติ แซ่ตั้ง (นำไทย) 陳鐵林	2,000 บาท
ตระกูลวิชยานุรักษ์ 永隆魚行	2,000 บาท
คุณจรูญรัตน์ - กอบรพัฒน์ สรพิพัฒน์ 蘇璇卿 蘇燕燕	1,500 บาท
คุณอนงค์ อุยสุย 呂綠攀	1,000 บาท
คุณเยาวรัตน์ ชนินทร์พิทักษ์	1,000 บาท
คุณบัณฑิตา โอภาวัฒนสิน 黃美蘭	1,000 บาท

คุณบุญตา สักกะพลางกูร และครอบครัว 1,000 บาท
順發

คุณพิชัย มณีรัตนานนท์ และครอบครัว 1,000 บาท
黄思華

คุณลินดา วรพงศ์พัฒน์ และครอบครัว 1,000 บาท
林雲梅

ห้างวีนัส 潘民利 1,000 บาท

ร้านเจริญวิทย์ 劉惠蓮 1,000 บาท

คุณพรชัย - สุวรรณา กีรติเมธากุล (ร้านนิวัติเภสัช) 1,000 บาท
友成藥行

ร้านโชว์ศิลป์ 潘福財 1,000 บาท

คุณยุพา โล่ห์จินดาพงศ์ และครอบครัว 1,000 บาท
泰成源

คุณเกียง วัฒนสิน และครอบครัว 郭惠娟 1,000 บาท

คุณประสิทธิ์ - วารุณี วงศ์วิศาลศรี 集成發 1,000 บาท

คุณไพบูลย์ หิรัญมุทราภรณ์ และครอบครัว 1,000 บาท
傅振賢

คุณนัทธร คุณรักษ์พงศ์ และครอบครัว 1,000 บาท
永康堂



สาธุชนผู้มีจิตศรัทธาจากทั่วสารทิศ มากราบไหว้ไม่ขาดสาย



เหล่าสานุศิษย์ร่วมฉลองงานเทศกาลประจำปี



สระน้ำภายในบริเวณทางเข้าด้านซ้าย
เพิ่มความร่วมรื่นให้กับศาลเจ้า



บริเวณด้านหน้าศาลเจ้าท่ามกงเยี้ย อ.เมือง จ.ตรัง
คราคล่ำไปด้วยผู้ที่มาสักการะ